

Dragan Ignjić

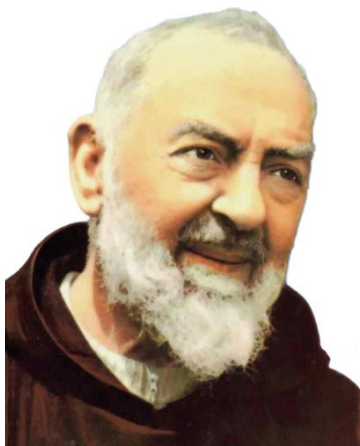
SVETI PATER PIJ

zgod današnjega časa

Dragan Ignjić

Sveti pater Pij

zgled današnjega časa

2013

SVETI PATER PIJ

zgled današnjega časa

Avtor: Dragan Ignjić

Računalniška oprema: Dragan Ignjić

Oblikovanje naslovnice: Dragan Ignjić

Fotografije: Arhiv avtorja in svetovni splet

Izdala in založila: Samozaložba, Stari trg pri Ložu 2013

Oblika izdaje: Elektronska izdaja (format PDF)

Zbirka: Življenje svetnikov, 1. knjiga

Fotografija na naslovnici:

Sv. pater Pij odgovarja na pisma, San Giovanni Rotondo – Italija, 2009;
avtor mozaika: pater Ivan Marko Rupnik

Dostopnost e-knjig

Vse moje ostale elektronske izdaje si lahko ogledate
na spletni strani www.issuu.com/samozalozba

CIP - KATALOŽNI ZAPIS O PUBLIKACIJI
NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA, LJUBLJANA

27-36:929sv. Pij

IGNJIĆ, DRAGAN

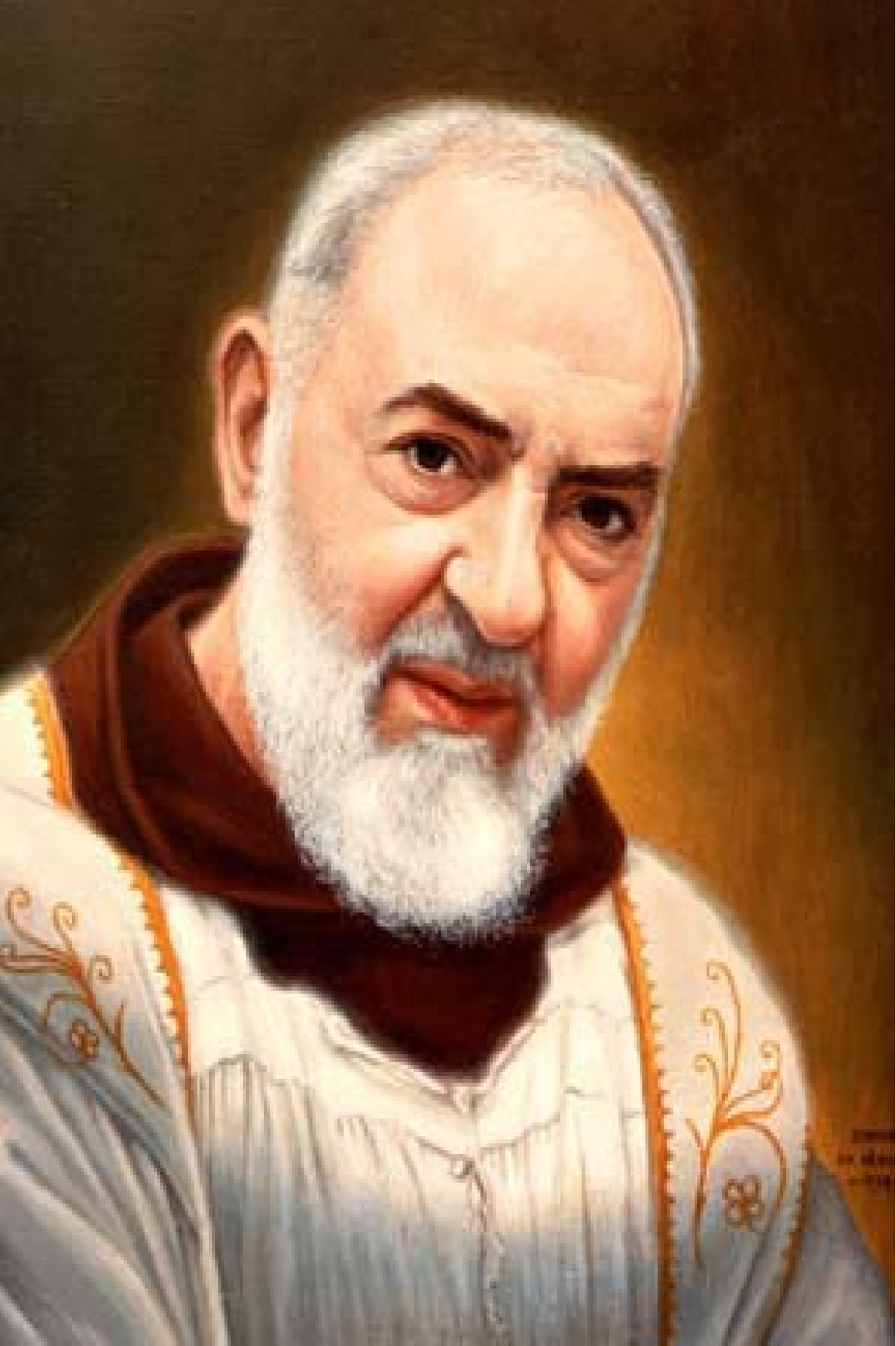
SVETI PATER PIJ [ELEKTRONSKI VIR] : ZGLED DANAŠNJEGA ČASA /
DRAGAN IGNJIĆ ; [FOTOGRAFIJE ARHIV AVTORJA IN SVETOVNI SPLET]. -
EL. KNJIGA. - STARI TRG PRI LOŽU : SAMOZAL., 2013. - (ZBIRKA
ŽIVLJENJE SVETNIKOV ; KNJ. 1)

ISBN 978-961-93524-0-3 (PDF)

268040960

Kazalo

Uvod	6
Otroštvo in mladostna leta	7
Vstop k frančiškanom	14
Nevidne rane	17
Šibko zdravje	21
V kraju trpljenja in slave	24
Vidne rane	28
Zdravniške preiskave	33
Mistično življenje	36
Misli patra Pija	51
Napovedi patra Pija	53
Hiša lajšanja trpljenja	58
Žalostna 50. obletnica	66
Razglasitev za svetnika	71
Molitev patra Pija po obhajilu	75
Dodatna literatura o življenju patra Pija	76

Uvod

Ali ima danes sploh kakšen smisel dodajati novo knjigo o svetemu patru Piju iz Pietrelcine, ki je v času svojega življenja zaznamoval svet z nadnaravnimi pojavi, ki jih ne more razložiti noben znanstvenik ali pa doktor medicine?

Knjiga, ki je pred Vami pripoveduje prav o tej nadnaravnosti človeka, ki je bil leta 2002 razglašen za svetnika. Posebnost njegovega svetega življenja pa so rane oz. stimne, kakor jih je imel ob križanju naš Vstali Zveličar. Rane patra Pija se niso celih petdeset let zacelile in od časa do časa so oddajale prijeten vonj ter so celo žarele! Kakšna osuplost, kakšen nadnaravni pojav. Raziskovanje življenja patra Pija sem pričel že pred leti in to njegovo zanimivo, osupljivo in Bogu vdano življenje sem na vsak način želel preliti na papir, da bi tudi Vi dragi bralci in bralke spoznali to svetniško osebnost o kateri se bo govorilo še stoletja.

O svetem patru Piju je bilo napisanih že mnogo zanimivih besedil, člankov in knjig in prav je da k temu njegovemu življenju, ki ga je bil posvetil Bogu in bil zaznamovan s Kristusovimi znamenji na roki, nogi in srčni strani dodamo še to mojo knjižico. V poglavjih, ki jih boste našli v knjižici boste lahko skozi kratko besedilo in barvne ter črno-bele fotografije spoznali pot svetnika, ki ga prinaša pričujoča knjiga.

Mogoče pa vas bo pot popeljala do knjižnice in boste patra Pija želeli spoznati še podrobneje. Prav zaradi zanimanja sem na zadnjih straneh dodal tudi krajši seznam, kjer so napisane nekatere že izdane knjige o življenju patra Pija.

Avtor

Otroštvo in mladostna leta

Če želimo spoznati patra Pija in njegovo sveto življenje se moramo podati na sam začetek. Pot nas vodi v majhno italijansko mesto Pietrelcina, ki je približno oddaljena 10 km severovzhodno od mesta Benevento. Pietrelcina je nekdanj štela kakih 5.000 ne preveč bogatih ljudi, večinoma meščanskega sloja. Očetu patra Pija (njegovo pravo ime je bilo Francesco) je bilo ime Orazio Forgione, materi pa Maria Giussepa, rojena De Nunzio. Starša sta bila kmečkega rodu. Imela sta osem otrok, trije pa so umrli še majhni, tako da je pri življenju ostalo le še pet otrok. Med njimi je bil tudi Francesco, ki se je rodil 25. maja 1887. Že sama naključnost pri imenu je zanimiva (Francesco namreč v prevodu pomeni Frančišek). Tudi sv. Frančišek Asiški je nekaj let pred svojo smrtjo na svojem telesu nosil znamenja ran Jezusa Kristusa. Patra Pija je krstil domači župnik, ki je bil s Forgionejevimi v daljnem sorodstvu.

Francesco je bil bol zaprte narave in se ni preveč zanimal ali navduševal za igro z ostalimi otroci na vasi, ampak je raje risal po tleh križe, hodil v cerkev ministrirati in se posvečal molitvi. Starši so ga poslali v šolo za duhovnika, da bi bil sprejet med red frančiškanov, vendar je pred tem moral izpolniti vsaj osnovnošolske obveznosti. Dobra starša in domači duhovnik so patru Piju našli učitelja don Domenica Tazzanija in po nekaj tednih učenja je slednji uvidel, da gre šola mlademu Francescu zelo slabo. Osebnostno je odšel do Francescovih staršev in jim rekel: »Vaš fant ni za šolo! Škoda denarja in časa! Naj raje z Vami dela na polju!«

Starša patra Pija sta bila ob tej novici zelo prizadeta. Ker so uvideli, da si mladi Francesco želi dokazati, da ni tako trdoglav, sta mu starša našla novega učitelja Angela Cacava, ki je fanta učil. Fant se je silno trudil, a ne zaradi namena ampak zaradi tega, da vsem pokaže, da ni trdoglav.

Kmalu po daljšem šolanju so bili pogoji izpolnjeni in mladi Francesco se je pripravil za odhod k frančiškanom.

Rojstna hiša, kjer je pater Pij preživel mladostniška leta v Pietrelcini.

Notranjost hiše v kateri se je rodil pater Pij v Pietrelcini.

**Soba v rojstni hiši, kjer je živel pater Pij in njegova družina.
Danes je v tej hiši spominski muzej.**

Starša patra Pija sta si prizadevala, da bi njun sin postal duhovnik.

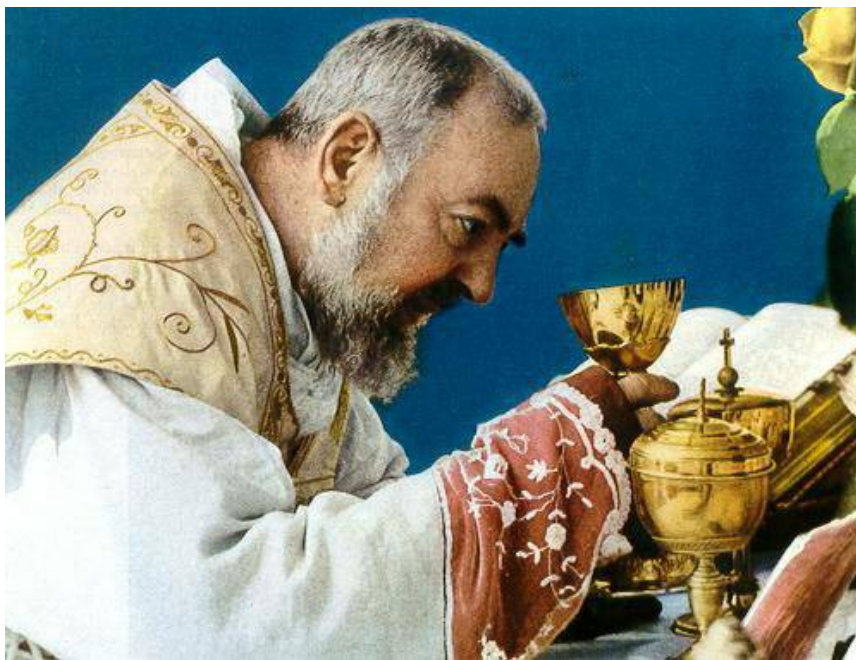
Rojstna vas patra Pija – Pietrelcina v Italiji.

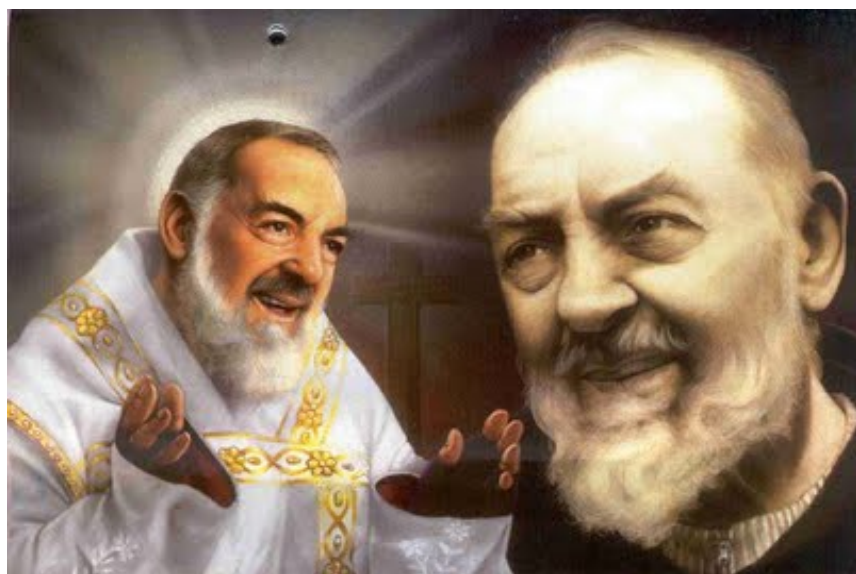
Cerkvica sv. Ane v Pietrelcini.

Pater Pij po vstopu k frančiškonom na samostanskem vrtu.

Pater Pij pri obhajanju svete maše. Na rokah je Pij nosil rokavice zaradi ran (stigem). Rokavice pa je vedno pral in čistil sam.

Po smrti patra Pija so nastale mnoge zanimive upodobitve. O njegovem življenju se bo govorilo še stoletja, saj je veljal za izredno ponižnega človeka.

Vstop k frančiškanom

Mladi Francesco je po izpolnjenih osnovnošolskih pogojih poslal predstojnikom frančiškanskega samostana prošnjo za sprejem v njihov red. Leta 1903 so sprejeli Francesca v noviciat (to je obdobje v katerem se bodoči redovnik pripravlja v duhu reda). V noviciatu pa vaj in nalog, ki so mu jih naložili njegovi predstojniki ni le izpolnjeval, ampak jih je celo dopolnjeval. Še posebej je mladi frančiškan Pij pretiraval pri postu. Ker je v noviciatu zaradi posta vidno shujšal so ga predstojniki poslali domov na počitnice, da bi se doma ob repi in žgancih okreпил. V upanju predstojnikov, da bo mlademu redovniku domači zrak koristil je Pij odšel domov v rojstno Pietrelcino. Predstojnike je skrbela tudi vročina zato so ga kasneje poslali za prvo službo v domačo vas. Njegova sveta maša je trajala kar tri ure. Nekoč mu je domači župnik pojasnil, da morajo ljudje tudi delati in ne le k Bogu hoditi v cerkev, vendar se za to mladi Pij ni zmenil. Kasneje ga je domači župnik z zvoncem pričel opozarjati na konec maše, če se je mladi pater Pij preveč zamislil, da maša ni trajala predolgo.

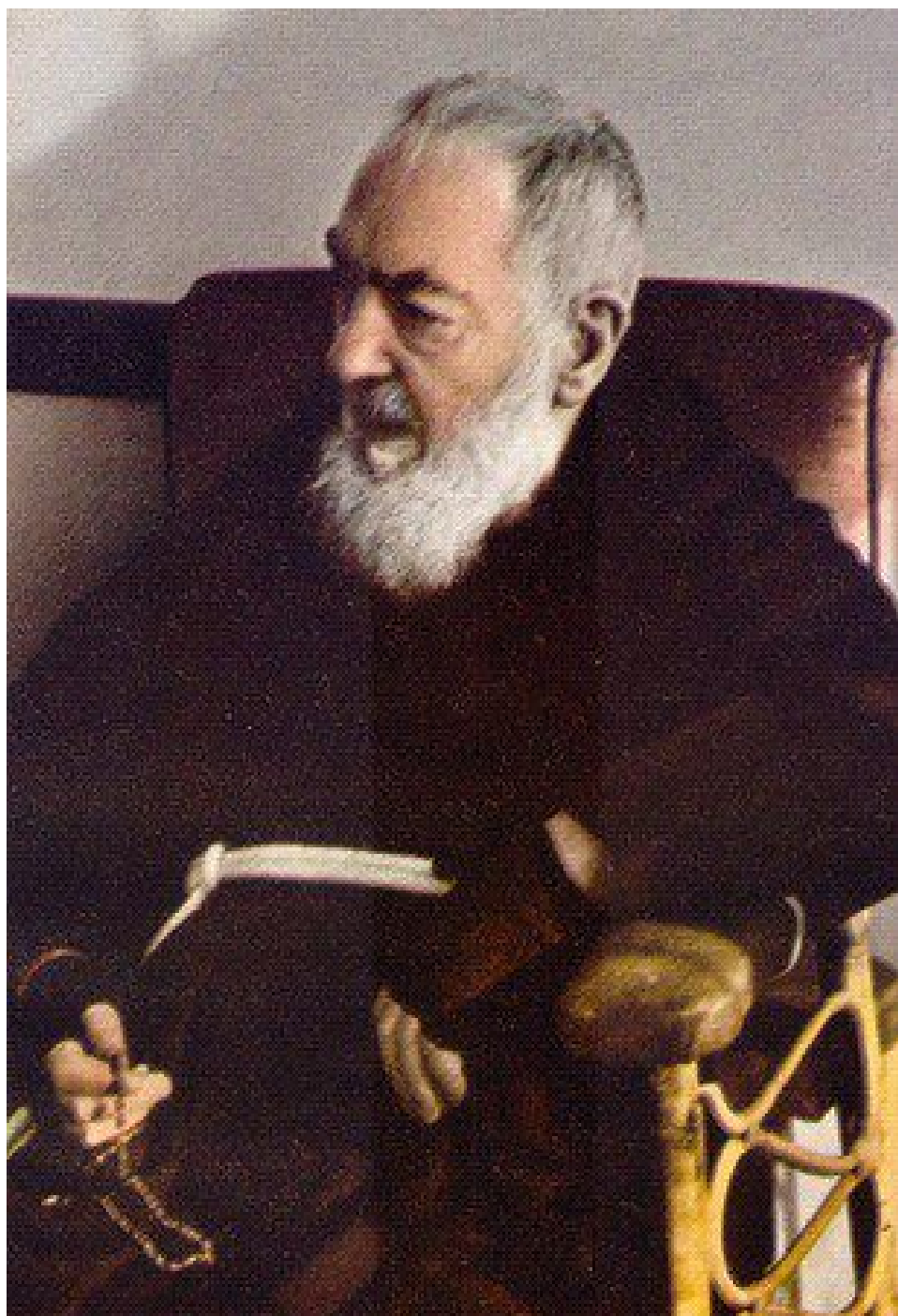
V času svojega službovanja Bogu je jedel in stanoval doma pri svojih starših. V domačem kraju je služboval dobrih šest let, ko so ga jeseni leta 1915 poklicali k vojakom ob začetku prve svetovne vojne. Poslan je bil v Neapelj in ker je dobil visoko vročino; v bolnišnici so mu namerili celo 48° C zato tamkajšnji zdravniki niso mogli verjeti, da je še živ. Poslali so ga za pol leta domov, tako so storili še dvakrat in ga nato leta 1917 dokončno odpustili. Visoka vročina se je patru Piju še kasneje večkrat pojavljala in to je bila tudi velika skrb njegovih predstojnikov v frančiškanskem samostanu.

Križ v cerkvi v San Giovanni Rotundu iz katerega se je prelila kri, ko je nato pričel pater Pij krvaveti iz strani, nog in rok. Kasneje ga je na tleh nezvestnega našel njegov redovni brat Nicola.

Pogled na samostan Naše ljube Gospe v San Giovanni Rotundu nekdanj. Pater Pij je prišel v kraj, kjer mu je bilo rojeno trpljenje. V omenjenem kraju je tudi umrl.

Pater Pij med molitvijo v samostanu. Pater Pij je zelo rad molil rožni venec.

Nevidne rane

Pri patru Piju se je pojav začel, kakor je sam povedal duhovni hčeri Cleonice Morcaldi, 8. septembra 1910, na praznik Marijinega rojstva, ko je bil na polju v okolici rojstnega kraja, kjer si je postavil slamnato kolibo, da je v samoti molil. Nekega dne je prišla mama Giuseppa, da bi ga poklicala k obedu, in videla, kako stresa roke. » Sin moj, kaj delaš? Si se naučil igrati tudi kitaro?« »Kitaro? Kaj še! Mama, ko bi ti vedela...« je rekel, a razložil ji ni ničesar. Bilo je 20. septembra 1915 leta, ko je pater Pij molil v svojem bivališču, ko je njegovo molitev prekinila huda bolečina na rokah, nogah in srčni strani. Pogledal je v roke in pred seboj zagledal krvaveče rane, ki pa so hipoma izginile.

Šele leto dni pozneje, 8. septembra 1911 pismu prvič zaupal patru Benedettu iz San Marca in Lamis: »Včeraj zvečer pa se mi je zgodilo nekaj, česar ne znam niti razložiti niti ne vem, kako naj to razumem. Sredi dlani se je pojavila rdečina približno v velikosti kovanca, ki jo spremlja tudi močna in ostra bolečina v sredini te rdečine. Bolj sem jo občutil v levi roki in jo še vedno čutim. Tudi na spodnjem delu stopal čutim manjšo bolečino. Ta pojav se ponavlja že skoraj eno leto, vendar se zdaj nekaj časa ni ponavljal.« Tisti dan je Pij prejel nevidne rane, ki so bile skrite tri leta.

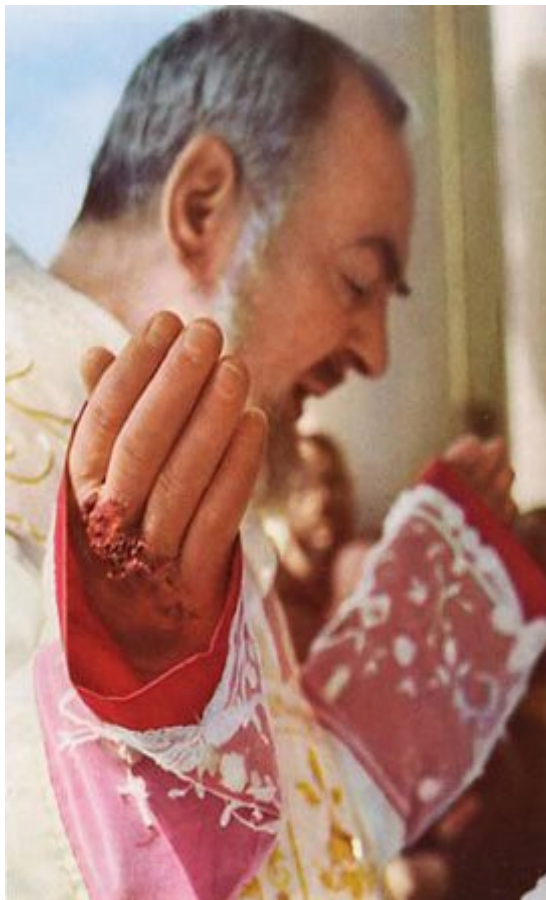
O dogodku se je kasneje pogovoril z vaškim župnikom, ki je samega Pija in njegovo družino najbolje poznal. Župnik je ugotovil, da ima po vsej verjetnosti Bog z mladim Pijem posebne namene zato je Piju svetoval naj za nekaj časa opusti maševanje, vendar se mlad redovnik ni pustil pregovoriti in je nekaj časa maševal v majhni cerkvici sv. Ane, ki je stala v očetovem vinogradu.

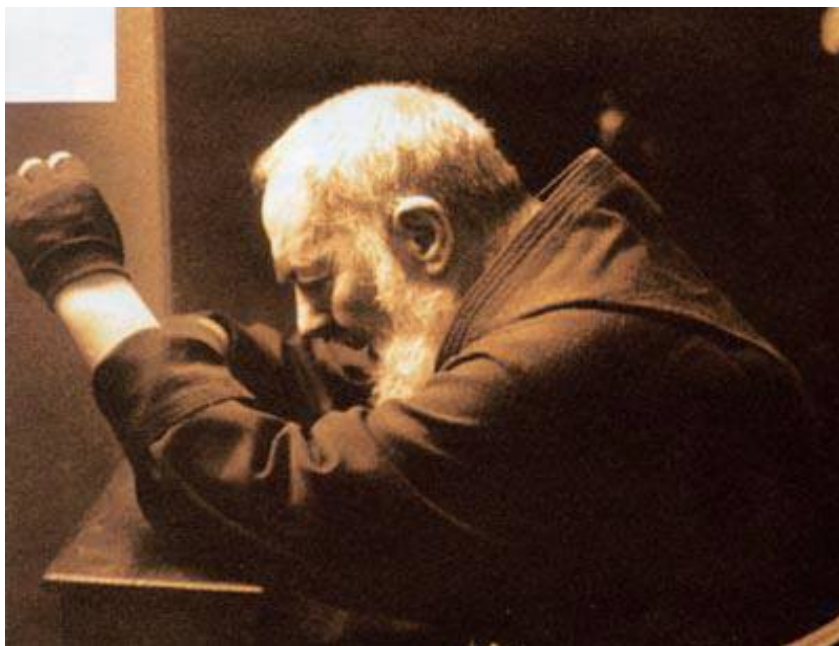
Iz opisa, namenjenega patru Agostinu iz San Marca in Lamis 10. oktobra 1915, izvemo nekaj več: »Prvič, ko ga je Jezus imel za vrednega tega svojega posebnega daru, so bile

(stigme) vidne, zlasti na eni roki, in ker je tak pojav zelo prestrašil to dušo, je prosila Gospoda, naj ji odvzame vidni pojav. Odtlej se niso več pojavile; toda, čeprav so rane izginile, zaradi tega ni izginila zelo ostra bolečina, ki se pojavi v nekaterih okoliščinah in ob določenih dnevnihih.»

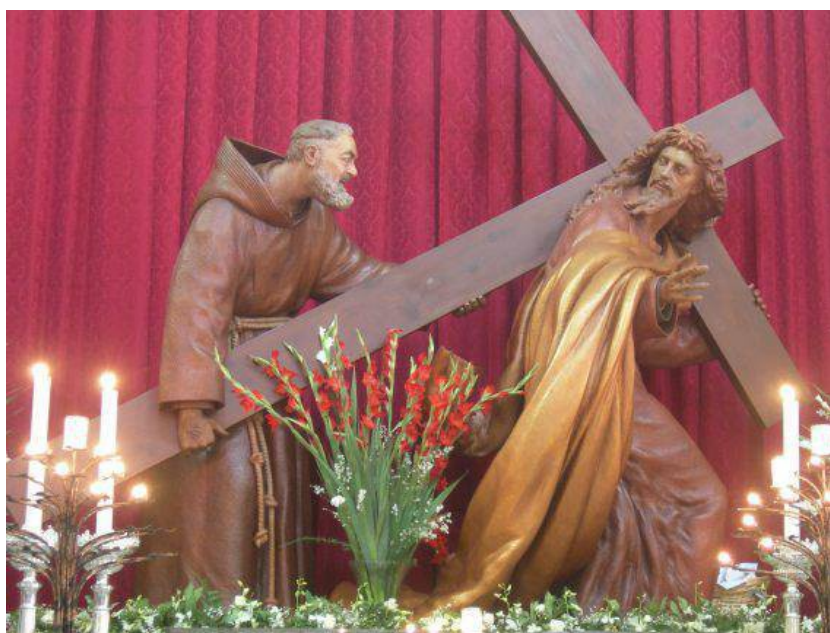
Vsak torek in od četrтка zvečer do sobote, kot je povedal sam pater Pij, se mu je zdelo, da ima srce, roke in noge prebodene z mečem. Istočasno je vsak teden telesno doživljal kronanje s trnjem in bičanje, ki ju je prestal Jezus. 16. aprila 1912 je doživel tudi mistični pojav »zlitja src« z Jezusom. Ker ni bilo nobenih zunanjih znamenj, je vse ostalo v tajnosti.

Vidne rane je pater Pij prejel šele 20. septembra 1918, natanko tri leta po prejemu nevidnih ran na telesu.

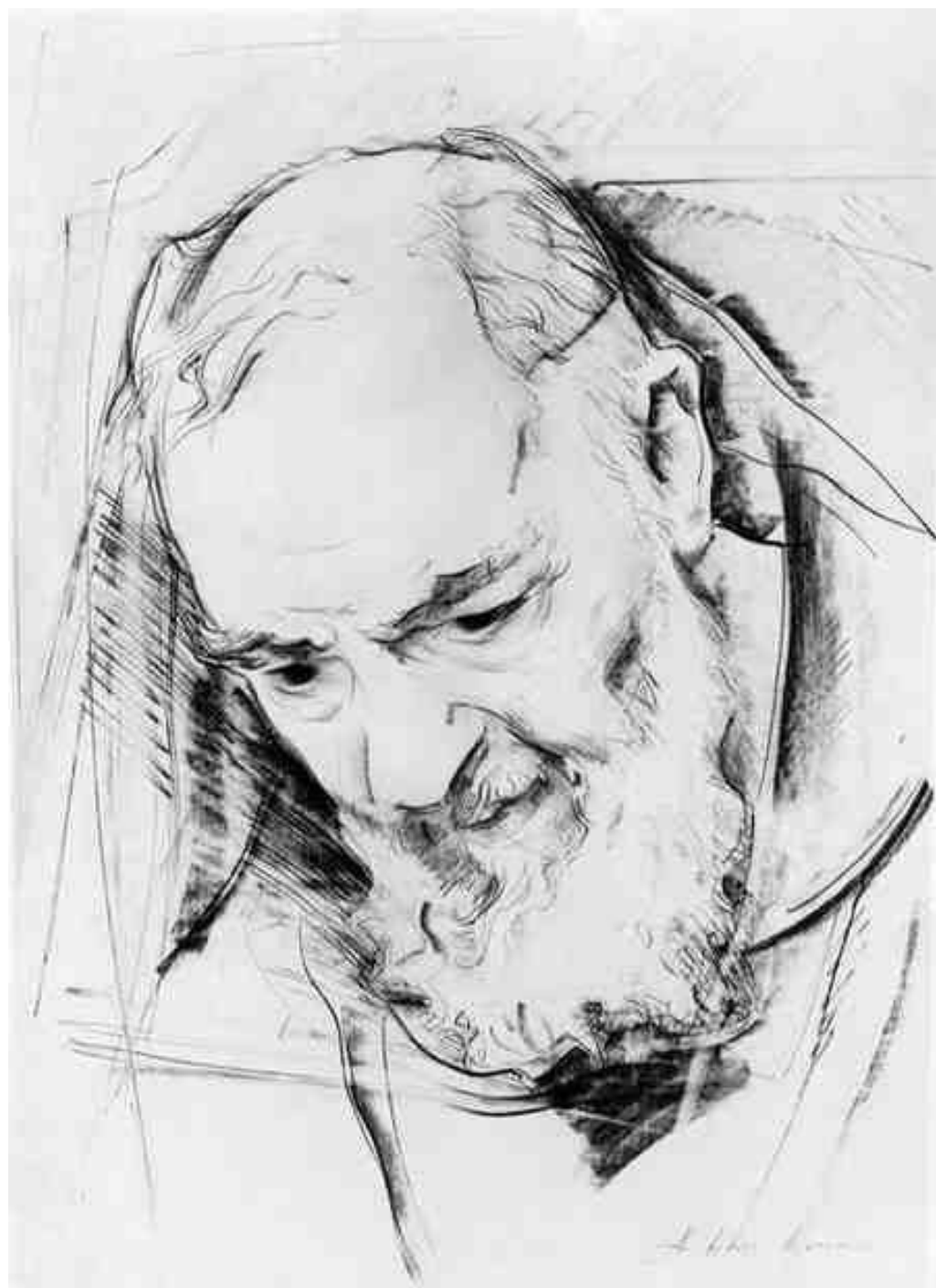

Pater Pij med molitvijo.

Zanimiva upodobitev križevega pota. Postaja: Simon iz Cirene pomaga nositi Jezusu težki križ. Kot Simon iz Cirene je upodobljen pater Pij.

Pater Pij med preišljevanjem.

Šibko zdravje

Zanimivi so tudi zapisi iz dnevnika očeta Agostina da San Marco, ki je bil nekaj časa Pijev spovednik. Pij je že v mladosti veliko bolehal za več različnih bolezni. Ko je bilo Francescu (Piju) šest let je hudo bolehal za hudimi trebušnimi bolečinami, ki so ga za dalj časa priklenile za posteljo. Pri desetih letih svojega življenja se je Francesco okužil in dobil trebušni tifus. Poleg mnogih bolezni je imel pater Pij v otroštvu tudi astmo ter pogoste trebušne bolečine. Poleg slabega zdravja se je Pij večkrat pritoževal zoper nesprečnost, izgubo apetita in utrujenostjo. Poleg tega je imel večkrat tudi migreno. Njegovo zdravstveno stanje se je spreminjalo od časa do časa.

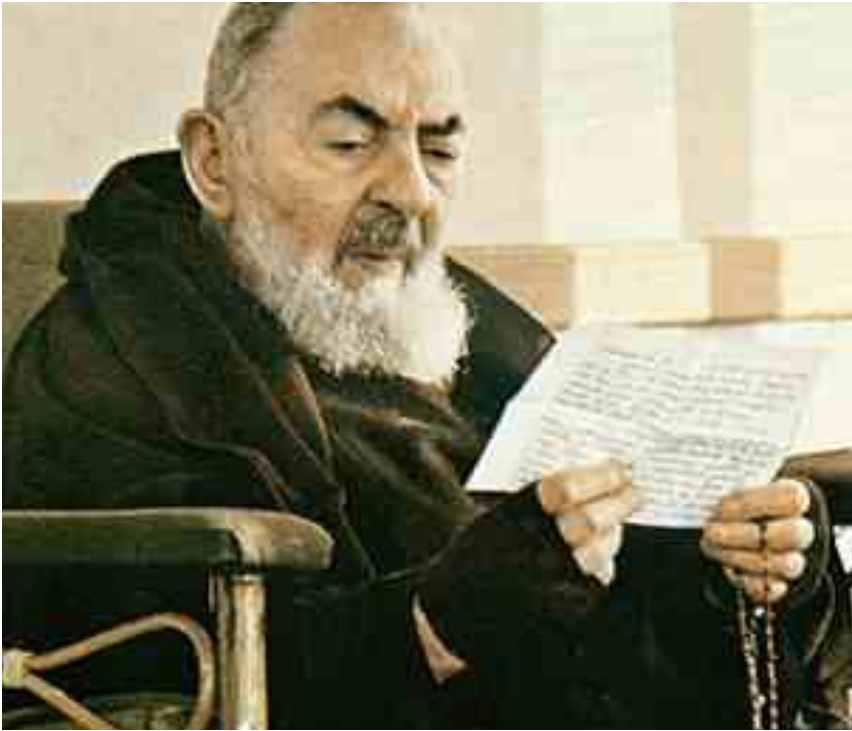
Pater Pij med verniki.

Pater Pij na samostanskem vrtu Naše ljube Gospe v San Giovanni Rotundu.

**Pater Pij v spovednici med spovedovanjem.
Pij je znal večkrat spovedovati tudi do pet, nekoč celo deset ur.**

Pater Pij med prebiranjem pisem, ki so mu jih pošiljali ljudje iz celega sveta.
Občasno je nanje tudi odgovoril, kolikor mu je dopuščal čas.
Ljudje so ga imeli zelo radi.

Spovednica v cerkvi v San Giovanni Rotond, kjer je pater Pij redno spovedoval.

V kraju trpljenja in slave

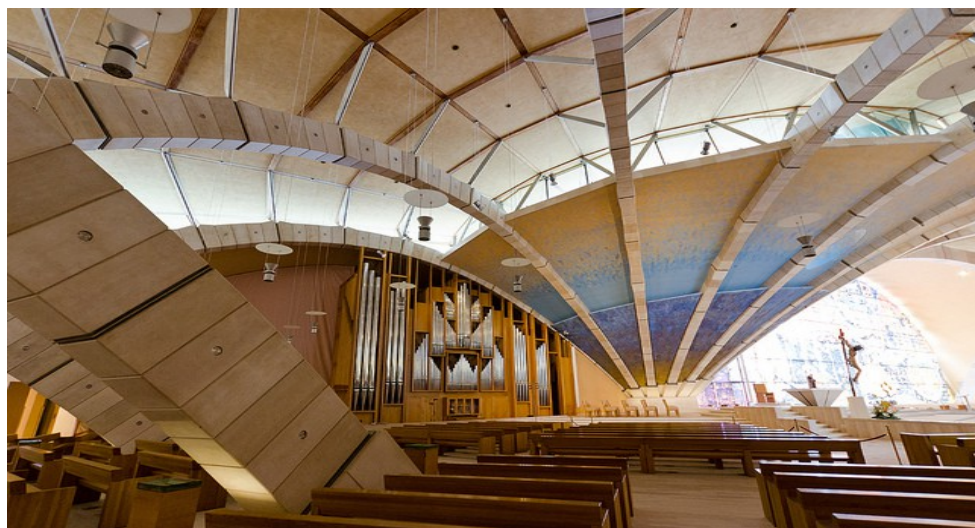
Ko je pater Pij prišel v San Giovanni Rotondo je bilo to majhno mesto bolj obdano s kamenjem, kakor zelenjem in naravo. Frančiškanski samostan Naše ljube Milostne Gospe je bil kakšen poldrugi kilometer zunaj od naselja. Zrak je bil svež, saj je samostan stal 750 metrov nad morjem zato je provincial upal, da bo podnebje patru Piju prijetno. Danes je tam podoba čisto drugačna, namesto stare cerkve in samostana je zgrajena nova cerkev in samostan. Ob samostanu je zrasla najmodernejša bolnišnica na italijanskem jugu.

Oltar v cerkvi Naše ljube Gospe v San Giovanni Rotundu.
Na freski je upodobljen tudi pater Pij.

Soba številka 5, kjer je bival pater Pij v samostanu Naše ljube Gospe.

Notranjost cerkve sv. patra Pija v San Giovanni Rotнду.

Glavni oltar cerkve sv. patra Pija v San Giovanni Rotonu.

Telo patra Pija počiva v cerkvi v San Giovanni Rotonu v posebni kripti.

Telo patra Pija počiva v cerkvi v posebni kripti v San Giovanni Rotondo.

Vidne rane

Proti večeru 5. avgusta 1918, ko je bil v spovednici, je nenadoma zagledal nebeško bitje, ki je v rokah držalo zelo dolgo železno rezilo z močno priostreno konico, iz katere je švigal plamen. »Gledal sem vse to in še v istem trenutku videl, kako je to bitje z vso silo zabodlo omenjeno orodje v mojo dušo,« je 21. avgusta napisal patru Benedettu in patru Agostinu, ko jima je opisoval prebodenje srca.

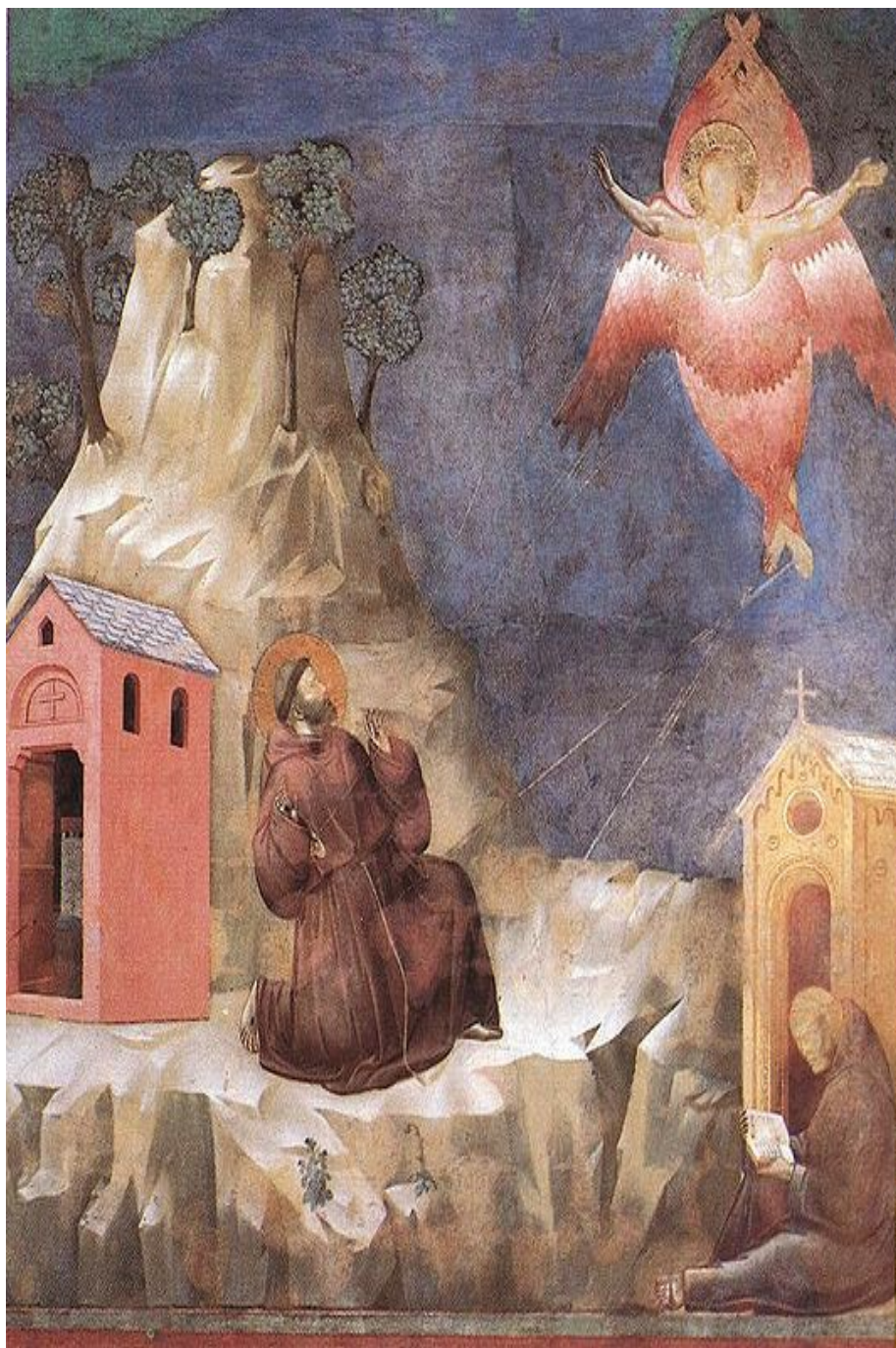
Kmalu zatem, 20. septembra 1918 zjutraj, je bil pater Pij v koru stare cerkve zatopljen v molitev. Na zahtevo patra Benedetta je 22. oktobra sam zapisal, kaj se je zgodilo: »Pred seboj sem zagledal skrivnostno bitje, podobno tistemu, ki sem ga videl 5. avgusta zvečer. Razlikovalo se je le po tem, da mu je iz rok, nog in strani kapljala kri (...). Videnje tega bitja izgine in zavedal sem se, da so moje roke, noge in prsna stran prebodene in da iz njih kaplja kri.«

Med zaslišanjem 29. marca 1966, ki so ga zahtevali predstojniki kapucinskega reda, je patru Raffaelu iz samostana Sant Elia v Pianisiju pojasnil, da je bilo nebeško bitje Jezus: »V trenutku umiritve in globokega premišljevanja o križanem Kristusu sem dobil stigme na rokah in nogah; naredile so jih žareče sulice ali puščice, ki so prihajale od Križanega, spremenjenega v mogočno bitje.«

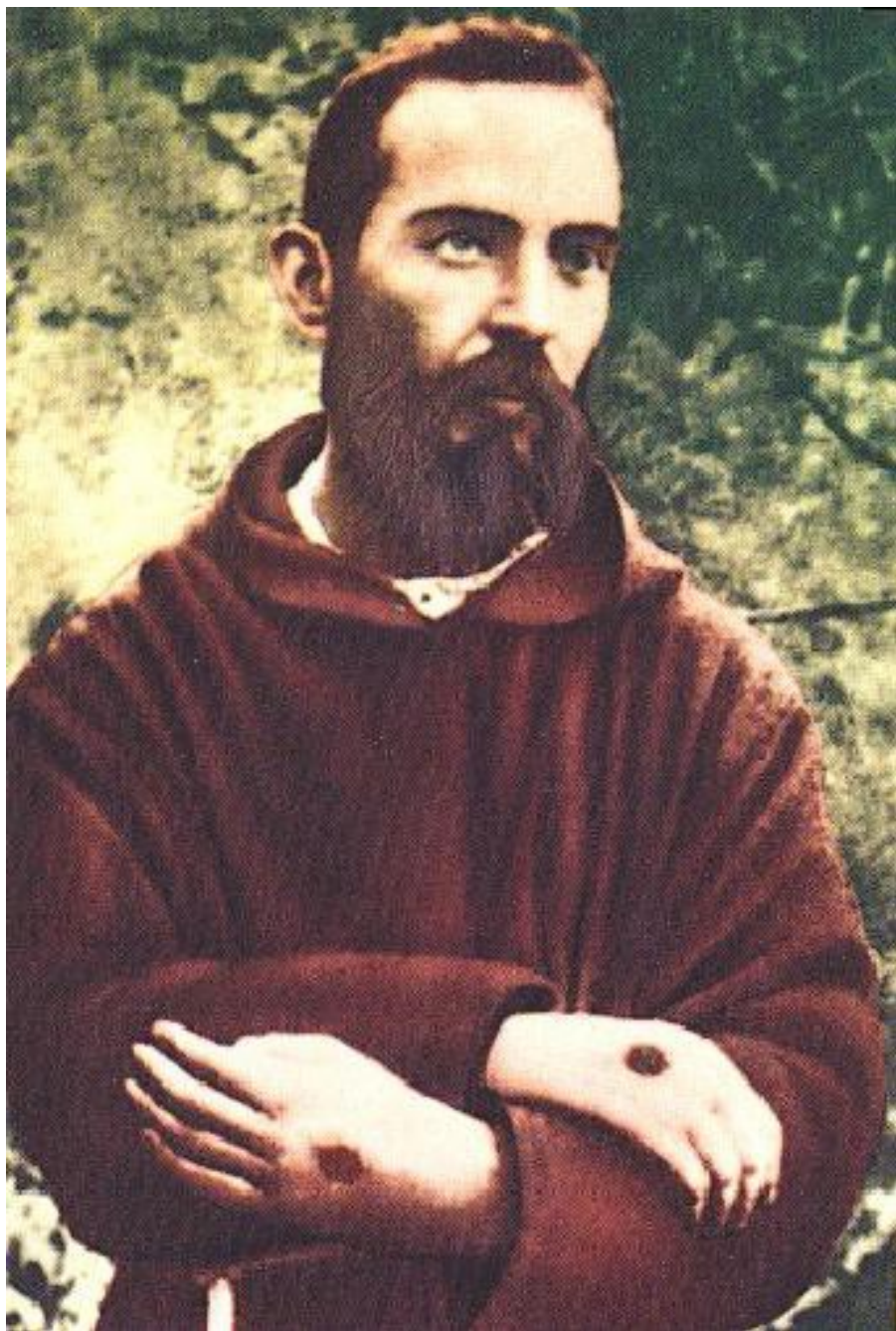
Stigme na rokah, ki so jih nešteti lahko videli, ko si je pater Pij med sveto mašo pri spremenjenju snel posebne rokavice, in na nogah, ki so jih mnogi bolj poredko videli samo nekateri sobratje in kakšen zdravnik, so bile okrogle oblike, s premerom dva centimetra. Zdravnik dr. Giuseppe Sala je v svojem poročilu zapisal, da gre za **»čiste rane, s tkivom žive kožne barve, iz katerih teče rdeča, svetli-kajoča kri, obdana s strdki v nepravilnih plasteh. Ni bilo opaziti nobenih znakov okolnega vnetja ali gnojnega izločka, ostri robovi ran pa so bili dobro vidni.«**

Pater Eusebio Notte, eden zelo redkih, ki so videli rano na prsni strani v višini srca, je v svojem opisu navedel, da je po obliki »zelo podoben križu, z daljšo navpično zarezo, katere spodnji konec je zakrivljen navzven proti levi strani patra Pija. Merila je morda približno šest do sedem centimetrov v navpični smeri in tri do štiri centimetre v vodoravni.

Šele po smrti patra Pija je brat Modestino iz Pietrelcine odkril zadnjo skrivnost, ko je pospravljaj volnene majice, ki jih je pokojni uporabljal. Na desni strani, v višini ključnice se je na njih pojavljal krvav madež s premerom približno deset centimetrov ; bila je to šesta rana, ki jo je dobil Kristus, ko je nosil na rami težki križ. Nekaj robcev z drobnimi rdečimi madeži pa mu je dokaz, da je pater Pij, tako kot Jezus v Getsmaniju, tudi potil krvavi pot in pretakal krvave solze. Patra Pija je kmalu našel brat Nicola in ga s pomočjo drugih bratov odnesel v njegovo celico (sobo) k počitku. Predstojniki samostana so ta dogodek takoj sporočili provincialu v Foggio. Na vrtu samostana je fotograf, ki ga je izbral predstojnik samostana in fotografije poslal k provincialu. Pojav predstojnikom in ostalim bratom samostana ni bil tuj, saj je tudi ustanovitelj reda frančiškanov sv. Frančišek Asiški dve leti pred smrtjo prejel rane na telesu.

Tudi sv. Frančišek Asiški je dve leti pred svojo smrtjo prejel rane (stigme).
Fresko je upodobil Giotto di Bondone.

Da bi predstojniki samostana izključili prevaro in potrdili pristnost ran (stigem), ki jih je prejel pater Pij so naslednji dan poklicali fotografa in na samostanskem vrtu je poslikal rane patra Pija. Fotografije so nato poslali provincialu v Foggio.

Zdravniške preiskave

Predstojniki samostana so takoj želeli izključiti prevaro zato so k patru Piju poslali tri zdravnike. Nekaj mesecev so stigme patra Pija ostale ovite v molk, toda 9. maja 1919 se je v časopisu *Giornale d'Italia* pojavil članek o »redovniku s stigmami« in novica se je začela širiti po svetu. Predstojnike kapucinskega reda je skrbelo, kako se bodo stvari razvijale, zato so zaprosili zdravnika, ki so mu zaupali, profesorja Luigija Romanellija, primarija v državni bolnišnici v Barletti, da opravi pregled. Opravil ga je 15. in 16. maja 1919. V zdravnikovem poročilu beremo: **»Ko sem položil palec na dlan in kazalec na hrbtno stran roke in pritiskal, kar je povzročilo zelo hude bolečine, sem med prstoma natančno začutil praznino; med njima sta bile le dve membrani in tenko, mehko tkivo(...) Ni govora, da bi bili vzroki poškodb patra Pija naravnega izvora, temveč je dejavnik nastanka brez nevarnosti zmote treba iskati v nadnaravnem, vse to pa predstavlja samo po sebi pojav, ki ga ni mogoče razložiti samo s človeškim znanjem.«**

Nasprotno pa je dr. Amico Bignami, redni profesor patologije na rimski univerzi, 26. julija podal zelo kritično oceno: **»Lahko domnevamo, da so se poškodbe začele kot posledica bolezenskega stanja in se morda podzavestno in s sugestijo dokončno oblikovale v svoji simetričnosti ter umetno ohranjale s kakšnim kemičnim sredstvom, na primer z jodovo tinkturo.«** Svojo tezo je poskušal dokazati tako, da je roke povil, obvezo označil z žigom in jo pod nadzorom prič vsak dan menjaval. Toda po tednu dni je bilo stanje ran popolnoma enako kot prej.

Nazadnje je profesor Giorgio Festa po naročilu generalnega ministra kapucinskega reda 9. oktobra 1919 prispel v San Giovanni Rotondo, da bi razkrinkal prevaro, namesto tega pa je moral na koncu priznati, da rane **»niso posledice poškodb zunanjega izvora in niso nastale z**

uporabo močno dražljivih kemičnih snovi«. Mnogo let pozneje je pri rentgenski preiskavi patra Pija v Hiši lajšanja trpljenja 13. oktobra 1954 rentgenolog Alberto Caserta ugotovil, da **»na rokah in nogah, in še posebej v predelu dlačnic in stopalnic, ni opaziti popolnoma nič posebnega.**« Tudi kardiološki pregledi so pokazali, da je bilo njegovo srce normalno, srčni utrip 70 do 80 na minuto (tudi kadar je telesna temperatura 42 stopinj), arterijski pritisk pa je nihal med 95 in 105. Dr. Michele Capuano je posebej poudaril to dejstvo, kar »dokazuje neutemeljenost dvomov tistih, ki so pri tem, ko so hoteli »znanstveno« utemeljiti trdovratno krvavitev skozi stigme, pomislili na znatno povišan krvni pritisk ali celo na posebne lastnosti njegovega krvnega obtoka«. Toda laboratorijske analize so vedno pokazale vrednosti, ki so bile povsem normalne, razen »mladostnih« značilnosti njegove krvi; »vzrok zanje je bilo dejstvo, da je stalna izguba krvi delovala kot nenehna spodbuda na kostni mozeg, ki je zato, da je nadomestil različne celične sestavine krvi, bil prisiljen pošiljati v obtok nezrela krvna telesca«.

Izjemno trajanje stigem pri patru Piju je proti koncu njegovega življenja po nenavadnosti preseglo izginotje vseh ran, ne da bi ostala kakršna koli brazgotina. Najprej so se okoli leta 1966 zacelila rane na nogah (a bolečina se je nadaljevala tako kot prej). Leta 1967 je rana na prsni strani dokončno prenehala krvaveti in vse bolj bledela. Po veliki noči leta 1968 sta se začeli celiti hrbtni strani rok in julija ali avgusta ni bilo več nobenih sledi. V zadnjem mesecu življenja so se postopoma zarasle tudi rane na dlaneh. Takoj po smrti patra Pija so ugotovili, da je koža po vsem telesu popolnoma cela, kakor kažejo fotografski posnetki, ki jih naredil sobrat Giacomo Piccirillo 23. septembra 1966 ob 2. 40 uri zjutraj. Teološko razlago je podal pater Cormelo iz San Giovannija in Galdo: »Pater Pij je prejel od Gospoda stigme ne zato, da bi jih kazal drugim, temveč za sebe, kajti

bile so zasebna stvar ter živa in krvava znamenja deležnosti pri mukah in trpljenju Križanega. Pridružen trpečemu Kristusu, se je pater Pij daroval za zveličanje mnogih duš. S smrtjo se je ta naloga iztekla: žrtev se je v petdesetih letih popolnoma izčrpala in imela več niti kaplje krvi, ki bi jo lahko pretočila.«

Rane patra Pija na roki se niso nikoli zagnojile. Nekaj mesecev pred smrtjo pa so mu postopoma čudežno izginile, a je bolečina v predelih, kjer je imel rane ostala.

Mistično življenje

Patra Pija so večkrat v času njegovega življenja videli tudi izven samostana. Tudi takrat, ko so mu bili izhodi prepovedani. Ta pojav se imenuje bilokacija. Dne 18. januarja 1905 je brat Pij doživel prvo izkušnjo bilokacije; znašel se je v neki hiši v Vidmu, v kateri je umiral družinski oče, ko se ravno rojevala deklica. Pozneje je postala ena Pijevih duhovnih hčera. Septembra istega leta je videl na je renčal vanj, potem pa skočil in izginil v noč. Največkrat se je zgodilo, da se je prikazal bolnikom, ki so k njemu molili in jih je hipno ozdravil ali pa je koga le potolažil.

Zelo zanimiv je primer, ko se je pater Pij nekoč prikazal generalu Cadomu, ki je poveljeval na italijanski četi na soški fronti. General je enajstkrat zaman poskušal predreti avstrijske vrste in na koncu je od vsega truda obupal ter izgubil upanje. Žrtev je bilo iz dneva v dan vse več zato se je duševno strt odločil, da se usmrti oz. naredi samomor. Cadorna je odšel v sobo in pred tem stražarju naročil, da nikogar ne sme spustiti v prostor. Vrata je zaklenil in v roke vzel revolver ga dvignil in nameril; tisti hip pa je pred seboj zagledal neznanega frančiškana (bil je pater Pij), ki mu je mirno rekel: »Gospod, ne delajte neumnosti!« V tistem trenutku je frančiškan izginil, general pa je ostal sam. V srce se mu je naselil mir. Odšel je do stražarja in ga okregal rekoč: »Koga si spustil v sobo? Mar ti nisem tega strogo prepovedal?« Stražar ga je le začudeno gledal in odvrnil: »Prisežem, da nisem nikogar spustil v sobo!«

General je odšel pri sebi pa je mislil: Ali je privid? Ali angel varuh? Karkoli je bilo je ostal živ in ni storil samomora, kakor se je bil namenil. Tega dogodka general ni nikoli pozabil. Minila je vojna in glas o patru Piju se je širil po svetu bliskovito. To je izvedel tudi general Cadom in našel njegovo fotografijo. Odločil se je da odide k njemu v

San Giovanni Rotondo. In res tam se je srečal z patrom Pijem, ki mu je rešil življenje. Zastal mu je dih. Opazil ga je tudi pater Pij ter se mu nasmehnil in zapretil z roko. General je bil hvaležen in je razumel Pijevo gesto.

Med najbolj odmevnimi čudežnimi dogodki je bila ozdravitev Gemme Di Giorgi, sedemletne deklice, ki je prišla v San Giovanni Rotondo junija 1947, le nekaj dni po začetku gradbenih del za Hišo lajšanja trpljenja. Stara mati jo je pripeljala s Sicilije, da bi prosila patra Pija, naj posreduje za njeno ozdravitev, ker se je rodila brez zenic. Pater jo je spovedal in ji nato naredil znamenje križa na veke. Popoldne jo je obhajal in takoj zatem je Gemma spregledala. Nenavadnost dogodka je potrdilo dejstvo, da so dekličin očesni zdravnik in več drugih specialistov ugotovili, da so bile njene oči še naprej brez zenic, ona pa je normalno videla.

Zanimivo je še nekaj primerov in sicer nekoč je v San Giovanni Rotondo prišel neki divji zakonec. Pater Pij je ravno obhajal vernike in k mizi je pristopil tudi mož. Pater Pij je odšel mimo njega, ne da bi ga obhajal. Tako je storil tudi drugič in tretjič zato je zakonec prišel v zakristijo za patrom in bil je videti divji ter jezen. Rekel je patru: »Zakaj me niste obhajali? Kaj to pomeni?« Pater Pij se je obrnil in mu rekel: »Pojdi in se poroči z ženo s katero živiš in potem pridi!« Mož je odšel, kakor da bi ga polila voda. To je dokaz, da Bog vse vidi in ve!

Nekoč je k patru Piju odšla tudi neka deklica, ki je slišala domače, kako natančen je pater Pij. Namenila se je napisati vse grehe na listek ter odšla k Piju k sveti spovedi. Stopila je v spovednico, kjer je spovedoval pater Pij in začela brati. Pater Pij je deklici rekel: »Počakaj! Ti bom jaz povedal.« Naštel je deklici vse grehe, ki jih je napisala na listek.

V San Giovanni Rotondo je nekoč prišla tudi neka angleška dama. Italijansko je dobro govorila zato se je želela srečati s patrom Pijem. Kmalu je bila po krajši spovedi zunaj vsa objokana in so okoli stoječi mislili, da je bil pater Pij z gospo pretrd. Minilo je dvajset dni. Angležinja je še vedno prihajala v cerkev. Gospa je srečala patra Pija in ta jo je vprašal: »Se želite spovedati?« »Prosim, če sem, saj čakam že dvajset dni na priložnost.« Pater Pij jo je pogledal in ji rekel: »Koliko časa je Gospod čakal na vas, ko ste vsa ta leta brezbožno čakali in prejekali sv. obhajilo brez spovedi?« Gospa se je čudila in pri sebi govorila: »Vse ve, vse ve!« Gospa se je nato osredotočeno spovedala.

Poleg vseh čudežev, ki jih je naredil je imel pater Pij tudi različna mistična videnja.

Posebej je opisal pojavo satana: »Moški štiridesetih let, s črnimi očmi in sivo meliranimi lasmi, v črnem suknjiču in črtastih hlačah«, ki je julija 1949 prišel v spovednico. Pater Pij je o dogodku pripovedoval sobratom, vendar je o sebi govoril v tretji osebi: »Duhovnik ga je opomnil, naj poklekne, on pa je odgovoril: »Ne morem!« Mislil je, da je bolan in ga je takoj povprašal po grehih, ki jih je storil. Mož je naštel toliko grehov, da se je zdelo, kakor da je vse grehe tega sveta storil on.

Duhovnik mu je dal primerne nasvete, potem pa je čudnega spokorjenca še enkrat opomnil, naj vsaj skloni glavo, ker mu bo dal odvezo. On pa je spet odgovoril: »Ne morem«. Tedaj pa je duhovnik rekel: »Prijatelj, zjutraj, ko zležeš v hlače, gotovo malce skloniš glavo, kajne?« Mož je prezirljivo pogledal duhovnika in odgovoril: »Jaz sem Lucifer, v mojem kraljestvu ni sklonjenih glav!« Kakor je lahko videl tudi presenečeni prijatelj don Pierino Galeone, se je takoj za tem pogreznil v tla in izginil.

**Pater Pij pred milostno podobo Naše Ljube Gospe
z redovnim bratom pri molitvi.(zgoraj)**

**Pater Pij je v samostanu lahko kasneje sprejemal obiske.
Vedno je rad vsakega sprejel.**

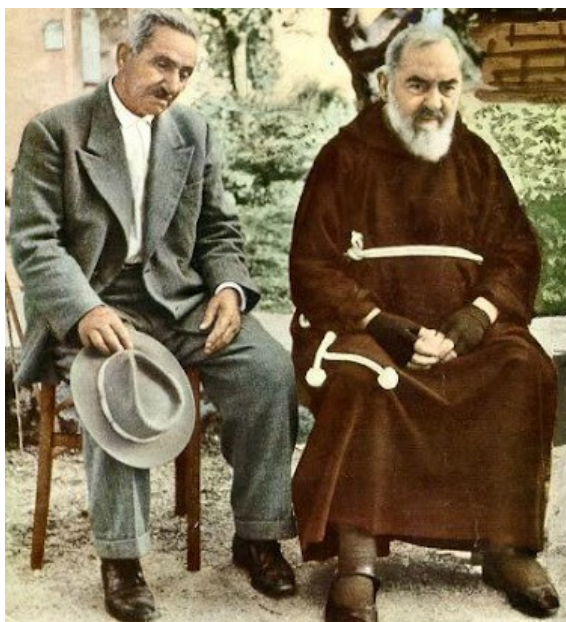
Pater Pij v pogovoru z redovnim bratom Klementinom na samostanskem hodniku.

Mašni plašč in rokavice, ki jih je nosil v času svojega življenja pater Pij so danes shranjeni v posebnem muzejskem prostoru v San Giovanni Rotundu.

Pater Pij v pogovoru z dekleti, ki so prišle k njemu na obisk.

Pater Pij in njegov brat Mihael v pogovoru na samostanskem vrtu.

Sedemletna deklica Gama di Giorgi, ki je junija 1947 s staro mamo pripotovala v San Giovanni Rotondo, ki jo je pater Pij ozdravil. Čudežno je spregledala, čeprav v očeh ni imela zenic. Pater Pij je stari mami rekel: »Ne skrbi, otrok vidi!«

Sedemletna Gama di Giorgi, ki je čudežno spregledala je od rojstva žvela brez zenic v očesu. Po srečanju s patrom Pijem je ozdravela in spregledala, kljub temu da je bila še vedno brez zenic v očesu.

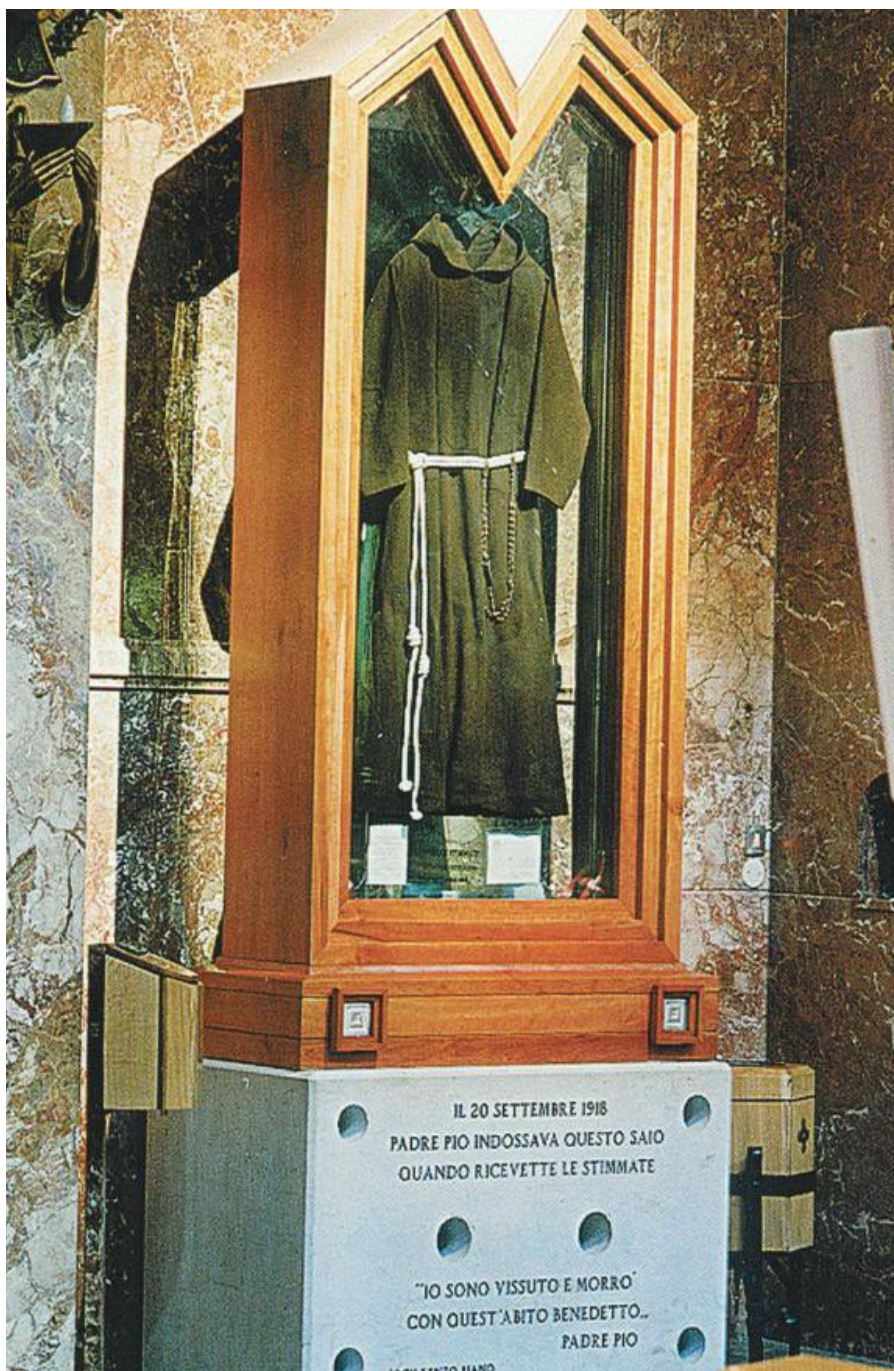
K patru Piju na obisk so nekoč prišli celo italijanski karabinjerji v samostan.

Glava Jezusa Kristusa, detajl iz križa ob katerem je pater Pij prejel vidne rane na svojem telesu.

Klop na koro v stari cerkvi v San Giovanni Rotondo ob kateri je klečal in molil pater Pij, ko je prejel 20. septembra 1918 vidne rane.

Originalna frančiškanska obleka patra Pija, ki jo je nosil na dan, ko je prejel vidne rane (20. septembra 1918).

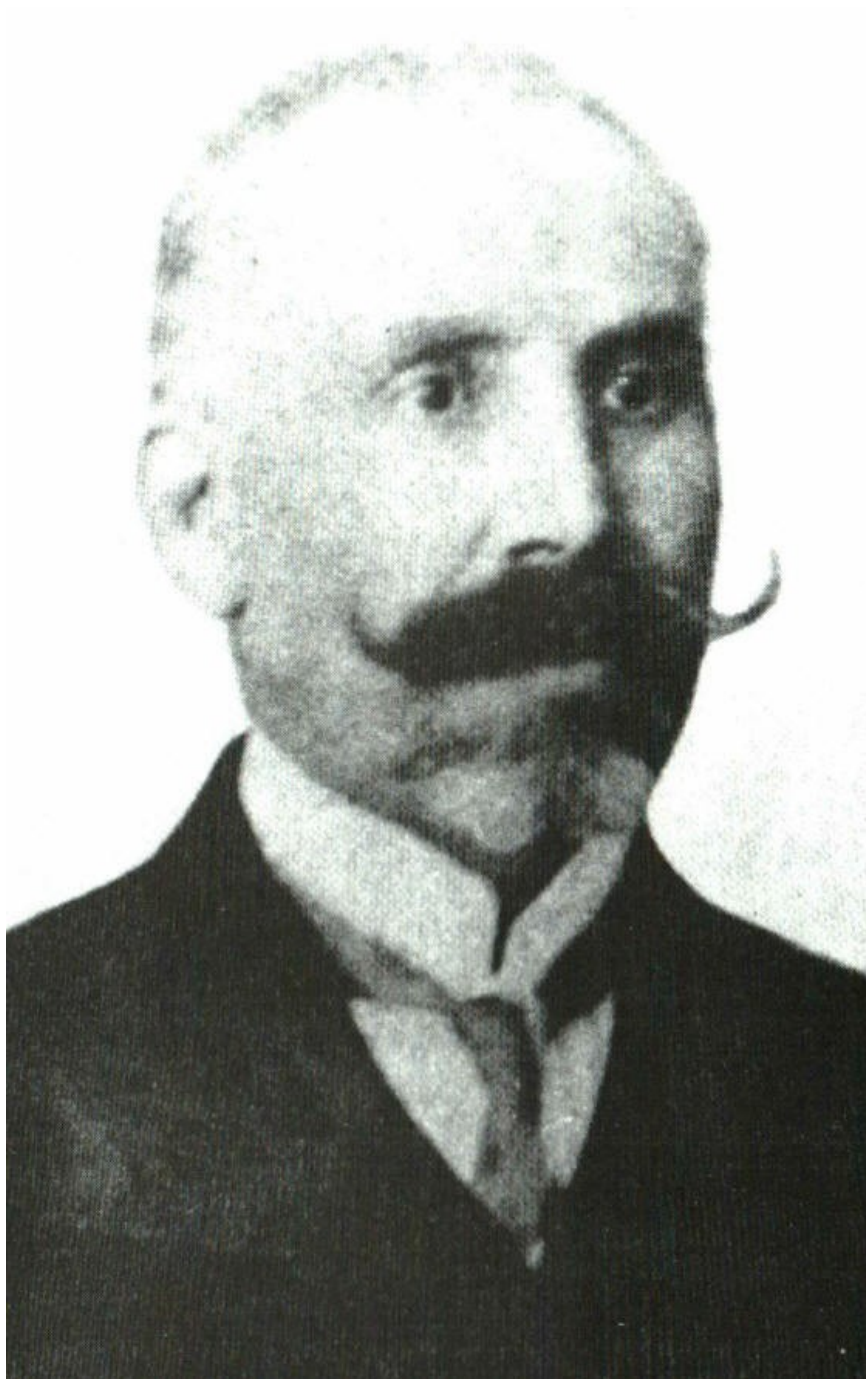
Pater Pij v družbi svojega redovnega brata Anselma.

Pogled na glavni oltar v cerkvi sv. Ane v Pietrelcini.

Krstilni kamen pri katerem je bil ob rojstvu krščen pater Pij.

Francescov učitelj Angelo Cacava, ki je poučeval mladega fanta pred vstopom k frančiškanom, saj je moral fant izpolniti osnovnošolske obveznosti.

Pater Pij med obhajanjem vernikov pri sveti maši.

Misli patra Pija

»Molite, molite, molite. Molitev je ključ do božjih zakladov, je bojno in zmagovito orožje v boju zoper dobro in zoper zlo. Česa ne more molitev v čaščenju, spokornosti, prošnji, zahvaljevanju? Rožni venec je orožje, s katerim premagamo demona in dosežemo milost ... Je povzetek naše vere, opora našega upanja, razcvet naše ljubezni.«

»Najlepše dejanje vere je tisto, ki privre na ustnice v temi, v žrtvovanju, v bolečini, v skrajnem naporu neupogljive volje, da bi delali dobro.«

»Svetost pomeni presegati sebe; pomeni popolno zmago nad vsemi našimi strastmi; pomeni resnično in stalno prezirati sebe in zemeljske stvari, dokler nimamo rajši uboštva kot bogastva, ponižanja bolj kot časti, bolečine bolj kot užitka.«

»Ne smeš izgubiti poguma na poti, po kateri stopaš, ker je Bogu všeč vse; samo, da mu bo tvoje srce vedno hotelo biti zvesto, pa ti ne bo nalagal težjih bremen, kakor jih zmoreš nositi in pomagal ti jih bo nositi, ko bo videl, da rad upogneš svoj hrbet.«

»Ne brigaj se preveč za stvari, ki povzročajo mrzličnost, živčnost in utrujenost. Samo eno je potrebno: dvigniti duha in ljubiti Boga.«

»Pri študiju Boga iščemo; v molitvi ga najdemo.«

»Kjer ni kreposti, ni nič dobrega, kjer ni nič dobrega, ni ljubezni, kjer ni ljubezni, ni Boga in kjer ni Boga ni nebes.«

»Vsaka laž je hudičeva hčerka.«

»Ponižnost je resnica in resnica je ponižnost.«

»Molitev mora biti vztrajna, zakaj vztrajnost vsebuje vero in upanje.«

»Če molimo za sovražnike, lahko dosežemo visoko stopnjo krščanske popolnosti in ljubezni.«

»Dobro srce je vedno močno.«

»Ljubezen in strah morata biti vedno skupaj. Strah brez ljubezni je strahopetnost, ljubezen brez strahu je predrznost.«

»Usmerjajmo svoje misli vedno na nebesa, našo pravo domovino, saj je zemlja le njena podoba, ter ostanimo vedri in mirni ob vsakem dogodku, veselem ali žalostnem.«

»Grešiti proti ljubezni, pomeni Boga zadeti v zenico Njegovga očesa.«

»Ljubezen, ki nima podlago resnice in pravice, nosi v sebi krivdo.«

Napovedi patra Pija

Pater Pij je poleg mnogih čudežev, ki jih je naredil pa je znal tudi natančno napovedati tudi nekatere dogodke. Nekoč so v Pietrelcini pripravljali površino za izgradnjo cerkve in samostana. Nujno so potrebovali vode, a bolj kraški svet ni dal zadostne količine. Prosili so za pomoč patra Pija. Poslali so mu tudi načrt in pater Pij se je usedel ter pogledal načrt in zamislil ter na nekem kraju na načrtu označil in dodal pripis: »Kopljite pet metrov globoko!« Še danes je na tistem kraju, ki ga je pater Pij označil dovolj vode za samostan in cerkev ter še za mnogo drugih javnih ter zasebnih zgradb v okolici.

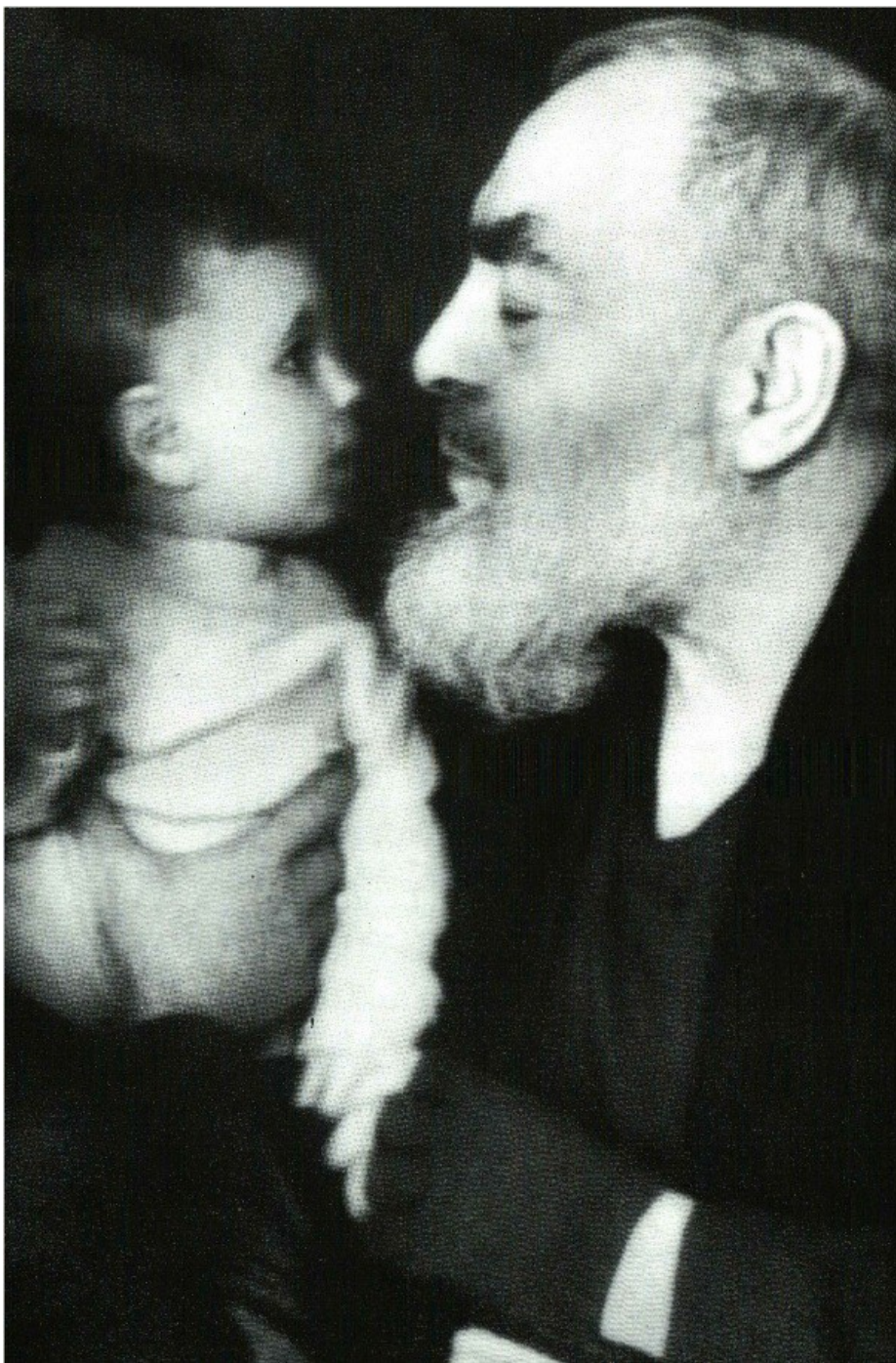
Nekoč je imel neki moški tumor na možganih. Veliko je trpel in iskal pomoč po različnih bolnišnicah, a zaman. Neke noči pa se mu je prikazal sam pater Pij in mu rekel: »Ozdravel boš!« Moški, ki mu je bilo ime Greco je odšel spet v bolnišnico. Zdravnik ga je pregledal in začudeno ugotovil, da ni nobene sledi več o bolezni. Ko je moški odhajal je vprašal zdravnika: »Koliko sem dolžan?« Zdravnik pa se je le nasmehnil in odvrnil: »Meni nič. Jaz nisem nič naredil.« Takrat se je moški spomnil patra Pija in čez nekaj let se mu je šel osebno zahvaliti za ozdravitev.

Zanimiv primer je tudi vojak iz Bolgone, ko se je že končala druga svetovna vojna. Vojaki so se vrnil domov. Neka družina v Bolgoni pa je pogrešala dva sinova. Domačin, ki je bil s sinovoma v stiku je izjavil, da je eden izmed dveh sinov umrl, za drugega pa da ne ve, saj je skrival, da ne bi užalil mater sinov. Družina je odšla k patru Piju in so ga vprašali za sinova. Pater Pij jim je odvrnil: »Dobro, glejte vrnila se bosta oba sinova živa!« Družina je bila presrečna. Mati je kmalu proti koncu tretjega meseca dočkala vrnitev prvega sina, drugi sin pa je bil na prisilnem delu v Nemčiji in tudi on se je kmalu vrnil domov.

Nekega dne po maši in zahvali je pater Pij pogledal okoli sebe in poklical nekega moža. Vsi smo, vznemirjeni od radovednosti in svete nevoščljivosti, začudeno strmeli v tistega srečneža. Toda čez dobre pol ure smo ga videli odhajati bledega in žalostnega. Na vprašanje patra Pija (moškemu je bilo ime Pierino Galeone) je povedal, da mu je pater Pij z vznemirjenim glasom naznanil: « Prijatelj moj, če teden dni boš zapustil ta svet. Ne boj se! Ponižno se pripravi. Ves čas ti bom blizu in jaz sam te bom pospremil v nebesa.» Naslednji teden so ljudje vprašal po njem njegove prijatelje, ki so spet prišli v San Giovanni Rotondo, in povedali so: »Po nekaj dneh je nenadoma zbolel in, kakor mu je napovedal pater Pij, umrl. Če se je uresničila napoved, da bo umrl, se je zagotovo uresničilo tudi to, da je v nebesih.

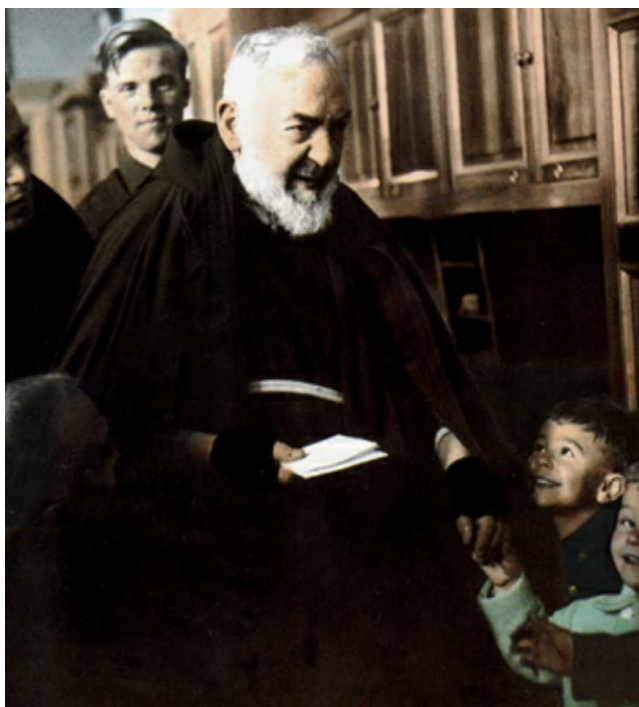
Notranjost rojstne hiše patra Pija v Pietrelcini. Na sliki je vidna tudi fotografija patra Pija, vse stvari v hiši so ostale iste, kakor za čas Pijevega življenja in njegove družine

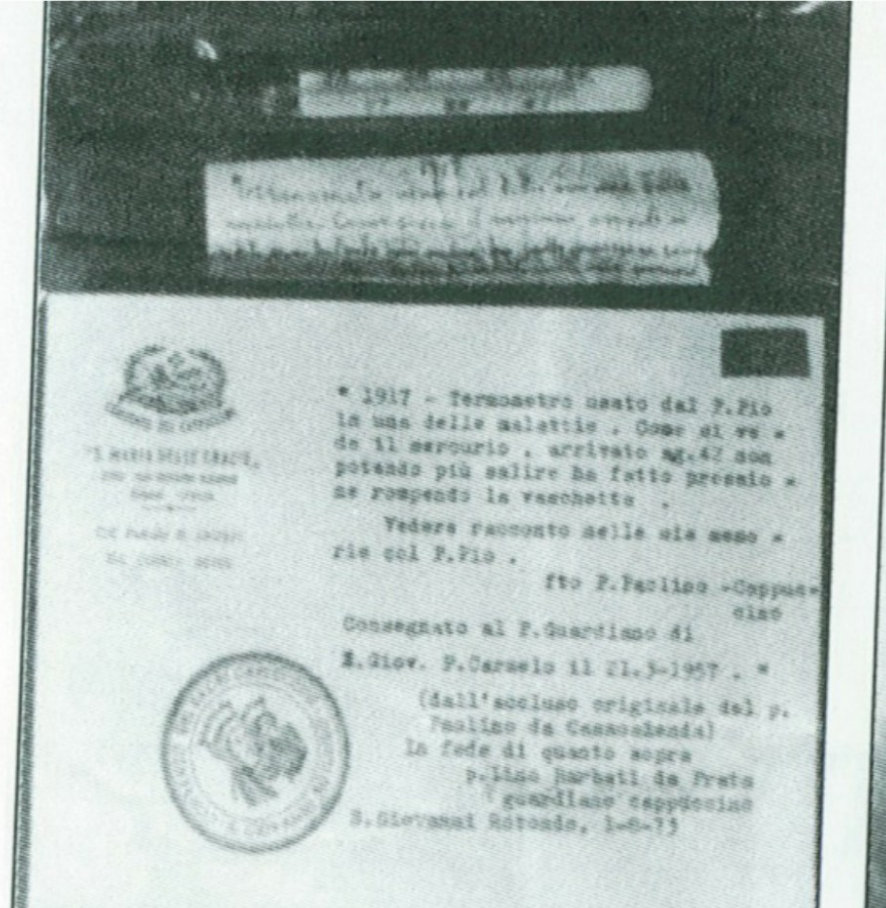
Pater Pij je izredno imel rad otroke.

Pater Pij v družbi dveh redovnih bratov in otrok.

**Pater Pij si je za druženje z otroci vedno vzel čas.
Obiskoval je tudi zavetišče otrok.**

Počeni termometer z certifikatom, ko so patru Piju 27. januarja 1917 namerili več kot 42 stopinj Celzija visoko temperaturo.

Pater Pij v samostanski jedilnici med molitvijo pred jedjo.

Hiša lajšanja trpljenja

Pater Pij je želel mnogim ljudem in kmetom pomagati tudi na naraven način. Želel je izgraditi bolnišnico in v njej sprejemati reveže brezplačno. Dne 9. januarja 1940 so se v celici številka 5 pri patru Piju zbrali naslednji možje: pater Pij, slikar in arhitekt Angelo Lupi, zdravnik iz Firenc dr. Guglielmo Sanguinetti in bivši farmacevt iz Zadra dr. Carlo Kiswarday. Pater Pij je po daljšem govoru zbranim razložil, kako potrebna je bolnišnica za revne bolnike. Predložil je načrt:

1. Začeli bi zbirati denar,
2. Arhitekt Lupi bi izdelal načrt,
3. Dr. Sanguinetti bi bil prvi primarij bolnišnice.

Prvi novec je simbolično na mizo položil pater Pij. Može so odšli na delo in nevsiljivo se je v kratkem času nabralo komaj 80.000 lir, prispevki pa so bili majhni po eno, dve in največ tri lire. Nekega dne je prijatelj patra Pija, ki ni želel biti imenovan poslal za izgradnjo nove bolnišnice kar 1.300.000 lir in s tem kapitalom bi se že lahko pričela gradnja, a se je 10. junija 1940 Mussolini pridružil dvema osema Rim – Tokio zato je Italija pričela z vojno. Pater Pij je zato denar sklenil porabiti za nakup zemljišča. Dne 5. oktobra 1946 so se po dolgem času možje ponovno zbrali na drugem sestanku. Kapitala ni bilo in tudi ne kvalificiranih ljudi zato so sklenili začeti znova. Denar se je kmalu s prostovoljnimi prispevki pričel nabirati in spomladi leta 1947 so stekla prva dela. Teren 730 metrov nad morjem je bilo potrebno zravnavati, tako da je tisti čas na površini, kjer danes stoji bolnišnica pokalo in grmelo, kakor da bi vojna še vedno naprej trajala. To pot se je vnela vojna z naravo.

Vsi so se posvetili delu. Do konca leta 1950 so bili zidovi bolnišnice že postavljeni. Deloma je bila stavba tudi že

opremljena. Dne 5. maja 1956 je vrata nove bolnišnice odprl pobudnik pater Pij, kljub težkim časom, ki so jih doživeli med izgradnjo je govornik spregovoril nekaj besed o sami bolnišnici in poteku izgradnje. Kardinal Lercaro je prerezal vrvico in ljudje so se razveselili nove in brezmejne pridobitve bolnišnice Hiša lajšanja trpljenja, ki še danes stoji in se dviga v San Giovanniju Rotondu.

Na odprtju bolnišnice Hiše lajšanja trpljenja 5. maja 1956 se je zbralo ogromno ljudi. Vsi so bili veseli nove in pomembne pridobitve za San Giovanni Rotondo.

Na sami slovesnosti ob otvoritvi bolnišnice je spregovoril pobudnik izgradnje
Hiše lajšanja trpljenja – pater Pij.

Zlati (prvi) kovanec za izgradnjo bolnišnice Hiša lajšanja trpljenja je dal pater Pij.

Pogled na dela novi bolnišnici Hiša lajšanja trpljenja v San Giovanniju Rotнду.

Doprni kip slikarju in arhitektu Angelu Lupiju (1906-1969), ki je izdelal načrt za izgradnjo bolnišnice v San Giovanniju Rotondu.

GUGLIELMO

SANGUINETTI

MEDICO CHIRURGO

1894 1954

EUGE SERVE BONE
ET FIDELIS
INTRA IN GAUDIUM
DOMINI TUI

MATTH XXV 23

Doprsni kip zdravniku dr. Guglielmu Sanguinettiju (1894-1954), ki je bil prvi primarij v bolnišnici Hiša lajšanja trpljenja.

Pater Pij pri blagoslovu bolnišnice Hiša lajšanja trpljenja, 5. maja 1956.

Pater Pij v družbi dr. Sanguinnettija.

Pogled na bolnišnico Hiša lajšanja trpljenja v San Giovanni Rotнду leta 2013.

Pater Pij z bratom Mihaelom.

Žalostna 50. obletnica

Dne 20. septembra 1968 so v San Giovanniju Rotonu praznovali petdeseto obletnico od prejema ran, ki jih je na svojem telesu nosil pater Pij. Slovesno praznovanje je bilo že v novi cerkvi.

Ob peti uri zjutraj so se odprla vrata cerkve in množica je nestrpno pričakovala patra Pija. Čez nekaj časa so ga pripeljali na vozičku. Pričela se je sveta maša, ki je bila tiha in brez petja, ni bilo nagovora in tudi ne obhajila vernikov. Trajala je le pol ure. Po kratki zahvali so bratje spet odpeljali p. Pija, množica ni ploskala, klicala kot druge dni. Vseh se je polastilo sočutje in tiha želja, da bi p. Pij še živel in da ne bi toliko trpel. Nihče ni slutil, da sta mu sojena samo še dva dneva. Samo on je to vedel. Zvečer se je pred patrovim oknom vila procesija z lučkami.

Drugi dan je bil p. Pij še slabši, maševati več ni mogel. Blagoslovili so temeljni kamen za novi križev pot. Pri peti postaji je Simon upodobljen po p. Piju. P. Pij je bil na balkonu. Blagoslovil je množice, večkrat. Zadnjo noč se je p. Pij mučil z naduho. Obnovil je redovne zaobljube, opravil sv. spoved, prejel bolniško maziljenje. Bil je do zadnjega pri zavesti. Po večno plačilo je šel z rožnim vencem v roki. Morda so njegove blede ustnice šepetale zadnjo Zdravo Marijo in so v nebesih nadaljevale s Slava Očetu.

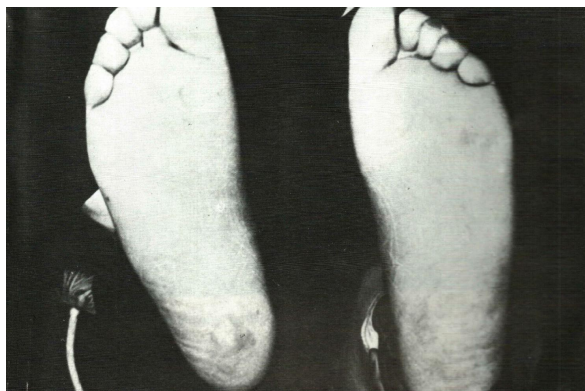
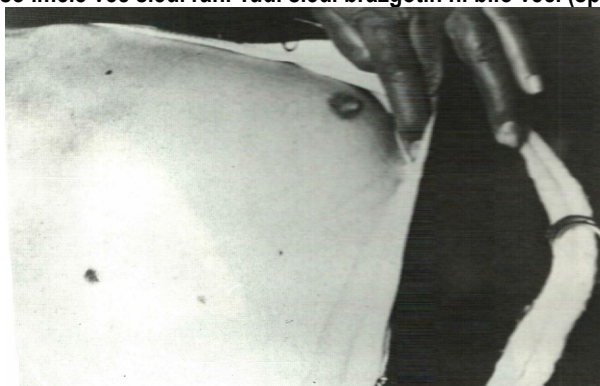
Njegova krsta je bila izpostavljena v novi cerkvi. Štiri dni so ljudje prihajali in polagali svetinje na patra, da bi jih imeli za spomin. Na uro je šlo mimo njegovega odra okoli tisoč ljudi. V Pieltrecini so zvonili vsake pol ure. Tiste dni je skrbelo za red tisoč karabinerjev. Tudi predsednik države Leone je izrazil sožalje samostanski družini.

Smrt p. Pija je povzročila po vsem svetu veliko žalost. Vsi so gledali v njem velikega klicarja k Bogu, k

doslednejši ljubezni do bližnjega, k poštenosti in molitvi. Povsod so nastale molitvene skupine. Umrl je mož ponižnosti, molitve in pokore. Pogrebna procesija je prehodila po osem kilometrov. Potem so ga položili v grobnico, ki je v kripti nove cerkve sv. Marije Milostne. Skrivnost p. Pija je bila: bil je poklican, da neprestano trpi s Kristusom.

Danes telo patra Pija počiva v cerkvi sv. Patra Pija v San Giovanni Rotundu v posebni kripti. Rane so patru Piju nekaj dni pred smrtjo izginile, do končno pa en mesec pred smrtjo. Pater Pij je umrl 24. septembra 1968.

Oče Giacomo je po smrti patra Pija posnel roke, noge in srčno stran patra Pija, ki niso imele več sledi ran. Tudi sledi brazgotin ni bilo več. (spodaj)

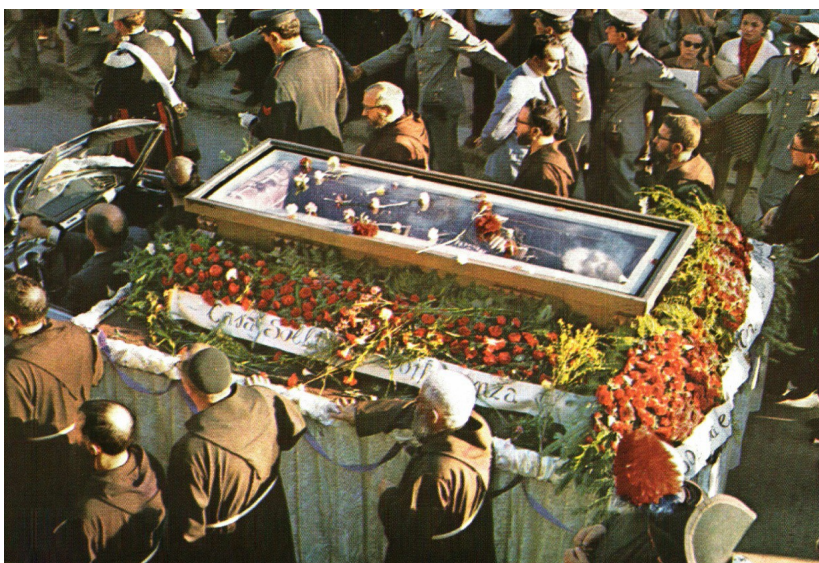
Tudi rane na rokah patra Pija so nekaj dni pred smrtjo čudežno izginile.

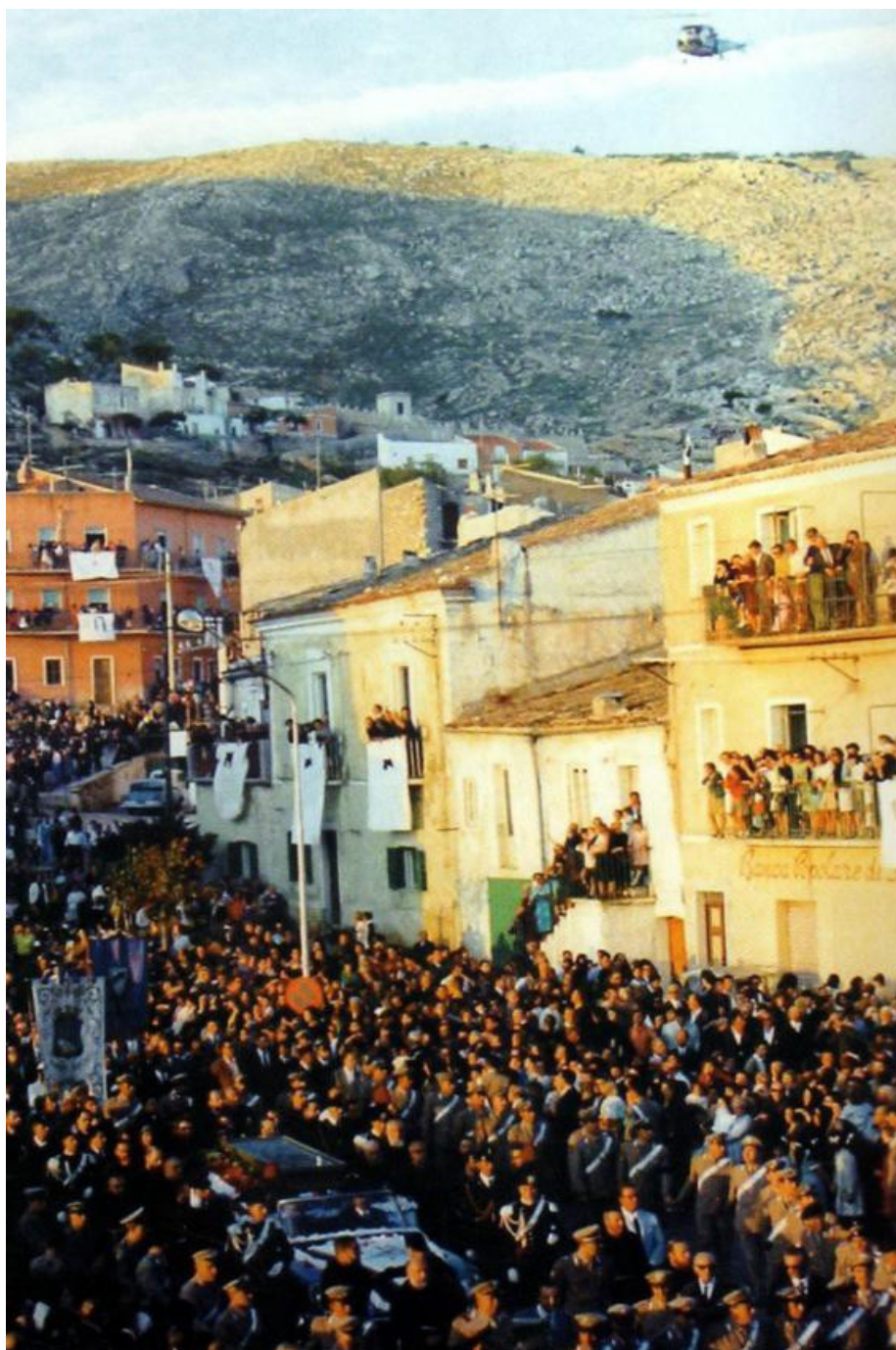
Mnogi so se prišli posloviti od patra Pija. Njegovo telo je štiri dni ležalo v novi cerkvi ob njem pa je prešla množica ljudi.

Voz na katerem je ležalo telo patra Pija ob pogrebu.

Odprta krsta s telesom patra Pija ob vozilu so hodili frančiškani iz samostana.

Ogromne množice ljudi so se vile v koloni, da bi pospremili patra Pija na zadnji poti.

Razglasitev za svetnika

Patra Pija je za blaženega razglasil pokojni papež Janez Pavel II. in sicer **2. maja 1999 v Rimu**. Za svetnika pa je bil pater Pij razglašen **16. junija 2002 v Rimu**, razglasil pa ga prav tako, kakor za blaženega pokojni papež Janez Pavel II. God sv. patra Pija obhajamo 23. septembra. Zanimivo pa je tudi pismo patra Pija, ki ga je pisal papežu Pavlu IV., v katerem pravi:

Svetost!

Porabljam priložnost, ko se boste srečali s člani našega generalnega kapitlja, da se v duhu združim s svojimi sobrati in vam ponižno položim pred noge svojo otroško vdanost, vse svoje spoštovanje do vaše osebe v dejanju vere, ljubezni in pokorščine od časti tistega, ki ga vi zastopate na Zemlji.

Kapucinski red je bil vedno v prvih vrstah ljubezni, zvestobi in pokorščini in spoštovanju do apostolskega sedeža. Vem, da v teh dneh vaše srce trpi zaradi usode Cerkve, miru na zemlji in velikih potreb narodov, predvsem pa zaradi pomanjkanja pokorščine nekaterih, tudi katoličanov, do vzvišanega nauka, ki nam ga v božjem imenu oznanjate pod vodstvom svetega Duha. Darujem Vam svojo vsakdanjo molitev in svoje trpljenje kot majhen, a odkritosrčen dar enega vaših najmanjših sinov, da bi Vas Gospod krepil s svojo močjo, da bi nadaljevali ravno in težavno pot v obrambi Resnice, ki se v menjavi časov nikakor ne menja. Zahvaljujem se Vam tudi v imenu svojih duhovnih sinov in hčera ter v imenu molitvenih skupin za jasno in odločno besedo, ki ste jo spregovorili v zadnji encikliki Posredovanje človeškega življenja. Vašim razsvetljenim smernicam se pridružujem z vso vero in brezpogojno pokorščino. Naj Vam Gospod resnice podeli zmago, naj nakloni svoji Cerkvi mir, narodom Zemlje pomiritev in ureditev, Vaši svetosti zdravje in blagor! Naj vaše apostolsko delovanje kot najvišjega pastirja vsega krščanstva prepodi temne oblake in naj v vseh srcih zavlada božje kraljestvo.

*vaš svetostni vdani služabnik pater Pij, kapucin
San Giovanni Rotondo, 12. septembra 1968*

Pater Pij moli pred Križanim na oltarju, mozaik v cerkvi v San Giovanni Rotonu,
april 2009. Avtor mozaika je pater Ivan Marko Rupnik.

Pater Pij zre v Frančiška, mozaik v cerkvi v San Giovanni Rotundu, april 2009. Avtor mozaika je pater Ivan Marko Rupnik.

Boj s črnim velikanom, kot vizija poklicanosti patra Pija, mozaik v cerkvi v San Giovanni Rotonda, april 2009. Avtor mozaika je pater Ivan Marko Rupnik.

Molitev patra Pija po obhajilu

Ostani z menoj, Gospod, saj je potrebno, da si vedno navzoč in te ne pozabim. Veš, kako zlahka te zapustim.

Ostani z menoj, Gospod, ker sem slaboten in potrebujem tvojo moč, da ne bom tako pogosto padel. Ostani z menoj,

Gospod, ker si ti moje življenje in brez tebe postanem mlačen. Ostani z menoj, Gospod, ker si ti moja luč in sem

brez tebe v temi. Ostani z menoj, Gospod, in mi pokaži svojo voljo. Ostani z menoj, Gospod, da bom slišal tvoj glas in hodil za teboj. Ostani z menoj, Gospod, da si te bom želel močno ljubiti in vedno biti v tvoji družbi. Ostani z menoj,

Gospod, ker se mrači in se dan končuje, življenje mineva, bliža se smrt, sodba in večnost. Obnoviti moram svoje moči, da se ne bom ustavil na poti, zato te potrebujem.

Pozno je, prihaja smrt. Strah me je teme, skušnjav, suhote, križa, skrbi. O, kako te potrebujem, moj Jezus, v tej noči izgnanstva. Ostani z menoj, Gospod, v življenju in vseh njegovih nevarnostih, potrebujem te. Naj te prepoznam, kot so te prepoznali tvoji učenci pri lomljenju kruha. Naj bo

evharistično obhajilo luč, ki odžene temo, moč, ki me podpira, edino veselje mojega srca. Ostani z menoj, Gospod;

ob uri svoje smrti hočem ostani združen s teboj, če ne po obhajilu, pa vsaj po milosti in ljubezni. Ostani z menoj,

Gospod; ne prosim za božjo tolažbo, ker si je ne zaslužim, marveč za dar tvoje navzočnosti, da, zanj te prosim!

Ostani z menoj, Gospod, saj iščem le tebe. Tvojo ljubezen, tvojo milost, tvojo voljo, tvoje srce, tvojega Duha, ker te ljubim in ne iščem nagrade, marveč le to, da bi ljubil bolj in bolj. S trdno ljubeznijo te ljubim z vsem svojim srcem tu na zemlji in te bom v polnosti ljubil vso večnost. Amen.

Dodatna literatura o življenju patra Pija

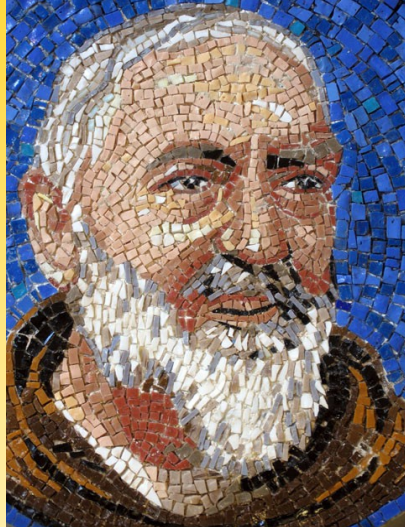
Lorenzo Da Fara: Pater Pij – sveti, ponižni in ljubljani
Založba Ognjišče, Koper 2007.

Gerardo di Fulmeri: Blaženi pater Pij
Slovenska kapucinska provinca, Ljubljana 2001.

Pater Pij: Samemu sebi skrivnost
Novi svet, Ljubljana 2010.

Pater Pij: Dober dan – misel za vsak dan v letu
Slovenska kapucinska provinca, Ljubljana 2005.

Saverio Gaeta: Na nebeškem pragu – pater Pij iz Piertelcine
Ognjišče, Koper 2003.

*Sveti pater Pij je bil rojen
v Pierelcini, kjer je preživel mladostniška leta.
Starši so ga poslali v šolo za duhovnika
in leta 1904 je opravil redovne zaobljube.
Na svojem telesu je celih petdeset let nosil
Kristusove rane – znamenja oz. stigme, ki jih
je pred ljudmi skrival pod rokavicami, katere
pa je vedno čistil in pral sam. Umrl je 24. septembra
1968 v samostanu v San Giovanni Rotondu, kjer
so ga tudi pokopali, kasneje pa so njegovo
nestrohnjeno telo prenesli v cerkev sv. patra Pija
in ga položili v posebno kripito, kjer počiva še danes.
Za svetnika pa je bil razglašen leta 2002.*

ISBN 978-961-93524-0-3

9 789619 352403

samozaložba